

KOMMUNISTISK POLITIK

Fra massedemonstrationerne mod nedskæringer og arbejdsmarkedsreformer i 60 byer i Spanien den 11. marts. Her fra Madrid

DEN SPANSKE ARBEJDERKLASSE RYKKER!

Nr. 6

16. årg.

2012

16. marts

-

30. marts

Støttepris 20 kr.

TEMA: Det revolutionære alternativ

Breivik i Afghanistan s. 2 • Fortsæt kampen mod finanspagten s. 3 •

S: Friske på velfærdslagtning s. 4 • Arbejdsløs, klar! s.5 •

Økonomisk pisk s. 6 • Demo 29. marts: EU-modspil s. 8 •

OK2012: Afgørelserne s. 10 • Signalværdi s. 11 •

8. marts: Borgfreden død s. 12 • Græsk lig gøres klar s. 14 •

Generalprøve Iran s. 15 • Det revolutionære alternativ s. 16 •

Socialdemokrater og velfærd s. 20 • Debat s. 22 •

Intet nyt under forårssolen s. 23 • Spansk generalstrejke s. 24

Breivik i Afghanistan

KOMMUNISTISK POLITIK

En 38-årig sergent i den amerikanske hær (som ikke vil oplyse hans navn, men som må være en fætter til den norske fascistiske masse-morder) sneg sig ubemærket i natens mulm og mørke ud fra sin militærbase, gik til den nærmeste landsby, hvor han trængte ind i et hus og dræbte dets beboere. Han fortsatte massakren på samme vis i en anden nærliggende landsby. I alt blev 16 civile afghanere dræbt, heraf var de ni børn. Det var baby-afbrændingsdag.

Derpå, siger mediefortællingen, vendte han tilbage til sin base og meldte sig selv for forbrydelsen. Han fik straks sin diagnose: (uden undersøgelser) 'Sindssyg i gerningsøjeblikket'.

Da Afghanistan eksploderede i vrede mod de udenlandske soldater og det afghanske kollaboratørparlament forlangte forbrydelsen klarlagt og dømt efter afghansk lov, meddelte den amerikanske krigsminister, at sergenten ville blive retsforfulgt med krav om dødsstraf.

Han fastholdt dermed amerikansk politik om, at ingen uniformerede US-statsborgere kan retsforfølges i de lande, hvor de begår deres forbrydelser. Til gengæld kan alle andre landes statsborgere retsforfølges i USA.

Er der ikke dermed ligefrem lagt låg på den beskæmmende sag, så skulle den være bragt under kontrol. Massakren kan beklages, forbrydelsen forklares som galmandsværk og forbryderen straffes (for i USA henretter man sindsyge). Sergenten er bag lås og slå og afventer sin straf. Retfærdigheden vil ske fyldest, og universets og besættelsesmagternes harmoni blive genoprettet.

De amerikansk kontrollerede medier har effektivt spredt denne fortælling ud over verden, og utvivlsomt overbevist sin egen befolkning og sine allierede om, at det at der var tale om et forfærdeligt 'uheld'.

Problemet med den er bare, at den afghanske befolkning, der kender besættelsestropperne fra USA og NATO, ikke tror på den. Det starter allerede med selve historien: Afghanske øjenvidner fortæller, at massakren ikke var en enkelt mands værk. Der var adskillige soldater involveret, og de 'var fulde og grinende'.

Breivik er ikke i Afghanistan; NATO-hærene er der.

Samme dag massakren blev kendt, var NATO's generalsekretær Anders Fogh Rasmussen i TV-studiet hos DR1 med bænkede tilhørere, parat til bifald eller pift. 'NATO fører ikke krig mod civile', sagde generalsekretæren. 'Det gør Taleban derimod'. Han havde ingen forklaring på, hvorfor Taleban og den afghanske modstand får større og større opbakning i befolkningen.

Afghanerne husker en lang stribe af grusomheder og massakrer så længe besættelsesstyrkerne har været i landet, og slet ikke alene rettet mod modstanden. Bryllupsselskaber er nærmest rutinemål for angreb; talløse raids fra amerikanske specialstyrker har gjort dem dybt forhadte. Og den racistiske herremandsarrogance, der kom til udtryk i billederne af amerikanske soldater, der pissede på dræbte talebankrigere, og af de militære koranafbrændinger har kun bekræftet afghanernes opfattelse af terrorkrigen som korstog.

Men ifølge den trætte danske krigsforbryder var Taleban nærmest slået; det går tilbage for modstanden, og fremad for krigsalliancen: 'Vi kommer jo ikke som besættelse', sagde manden, der for elleve år siden sendte danske soldater i krig, først i Afghanistan, senere i Irak.

Problemet for NATO og de udenlandske tropper er, at afghanerne ser dem som besættelse. Landets historie er fyldt med besættelses-soldater. Forrige gang var de sovjetiske; de blev fordrevet. Nu er det USA og NATO, der står til nederlag. Året 2014 har været proklameret som det år, hvor udenlandske kampstyrker skulle trækkes ud. I Danmark er det med et stort folketingsflertal. Obama har gennemført et 'surge' i Afghanistan med 30.000 ekstra soldater, som nu står til at trækkes ud. Efter massakren erklærer både præsidenten og generalsekretæren, at det kan være nødvendigt med tropper også efter 2014.

Afghanerne vil ikke have dem. De ser hellere deres hæl end deres tå. Og de kan tage deres marionetpræsident Karzai og hans medbragte slæng med sig. Da Karzais brødre i spidsen for en regeringsdelegation besøgte åstedet for den seneste massakre, blev de beskydt.

Obama lyver; Fogh lyver igen: Besætterne er ved at tabe deres krig.

Redaktionen 13. marts 2012

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 400 kr.

År (25 nr.) 700 kr.

Institutioner

1 år 980 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 23.03.12

Fortsæt kampen mod finanspagten

På EU-topmødet den 1.-2. marts underskrev den danske statsminister *"Traktat om stabilitet, samordning og styring i den økonomiske og monetære union"*. Også kaldet Finanspagten.

Den endelige tekst blev vedtaget i EU den 30. januar.

Den 22. februar kom justitsministeriets redegørelse om, at traktaten ikke betyder afgivelse af dansk suverænitet. Selvom der i traktaten beskrives, at Den Europæiske Unions medlemsstater forpligter sig til at betragte deres økonomiske politikker som et spørgsmål af fælles interesse. Landene binder sig til en dagsorden om at fremme betingelserne for en stærkere økonomisk vækst, og at udvikle en stadig tættere samordning af de økonomiske politikker i euroområdet.

Justitsministerens juristers konklusion ser også bort fra den kendsgerning, at den danske euro-undtagelse, ud over at undgå omveksling fra danske kroner til euro i sedler og mønt, specifikt er en undtagelse fra netop samordning og overvågning af euro-landenes budgetdisciplin og økonomisk-politiske retningslinjer.

Med udgangspunkt i deres egne juristers notat afviste Thorning-regeringen med solid støtte fra den tidligere regering at afholde en folkeafstemning. Kendskabet til hvad der blev skrevet under på skulle begrænses mest muligt. Først en uge før dokumentet skulle underskrives i Bruxelles, forelå det i en officiel dansk version.

Hastværket er i sig selv en indikation af at dette er et helt igennem illegitimt projekt. Det handler om at gøre en bestemt økonomisk tænkning til en del af de enkelte landes forfatningsbestemmelser. Derved åbnes også op for muligheden af at gøre alle andre typer af økonomisk tænkning forfatningsstridige.

Allerede nu koordineres dansk økonomisk politik kraftigt med EU. Budgetterne skal nu forhåndsgodkendes. Der skal ikke være slinger i den nyliberale vals. Der skal ikke skabes ekstraordinære jobs – der skal skæres ned på alt andet end profitter og forøgelse af de riges formuer.

Kampen mod Finanspagten og for en folkeafstemning om traktaten i Danmark har indtil videre været ført ved at samle underskrifter og stille spørgsmål i folketinget. Nu er selve traktaten underskrevet, og næste fase er, at folketinget skal vedtage den som en lov, samt vedtage en lov om budgetdisciplin, som traktaten kræver.

Den fortsatte kamp skal udvides fra kampagne og underskrifter, til en bevægelse. Det handler om landets fremtidige økonomiske politik, i al evighed, et spørgsmål, som det er værd

at vælte regeringen på.

Det vil f.eks. ikke være muligt at fortsætte regeringens økonomiske 'kickstart'. Det såkaldt strukturelle underskud vil i løbet af 2013 overstige det, som er angivet af EU som ønskeligt. 'Kickstart' bliver til 'kickstop'. Den ny finanspagt forudsætter en national lovgivning med en indbygget automatisk mekanisme der regulerer budgettet ned, så det overholder EU's besluttede underskudsgrænser. Landenes budgetter beskrives som var de en maskine. At det handler om mennesker ignoreres totalt.

Kun et muligt underskud gøres til genstand for nidkær opmærksomhed, mens alt hvad der fører til manglende penge i kassen tilskyndes. At 'fremme betingelserne for en stærkere økonomisk vækst' er således EU nysprog for liberalisering og privatisering.

Endnu er der ikke kommet et udkast til den budgetdisciplinlov, som Danmark

har forpligtiget sig til at få skruet sammen indenfor relativt kort tid, som et led i ratifikationen af finanspagten. Traktaten foreskriver, at reglerne skal have virkning i de enkelte landes nationale love senest et år efter ikrafttrædelsen af finanspagten. Det skal ske i form af bindende og varige bestemmelser, helst i forfatningen, eller eventuelt på anden måde, der sikrer, at de fuldt ud overholdes og efterleves gennem hele den nationale budgetproces. Det må forventes, at der kommer en lov til behandling i løbet af foråret.

Det vil så vise sig, hvordan Finansministeriet vil formulere den konkrete lovgivning i form af bindende og varige bestemmelser. Dette begreb findes ikke i almindelig dansk lovgivning; og en sådan lovgivning kan ikke stå over den danske grundlov. Men så har man jurister og politikere til fifleriet.

De nationale regeringer vil uanset deres EU begejstring også have interesse i at trække egne budgettal i en positiv retning. Finanspagten er en videreførelse og skærpelse af de økonomiske krav, som EU tidligere har udstukket. Det viste sig at flere lande fandt veje til at omgå dem. Der findes nemlig ikke en fuldstændig objektiv måde at definere statens strukturelle underskud, og landene har selvfølgelig nogle interesser i at tage sig bedst muligt ud. Det giver en usikkerhed, der vil være et spillerum for skøn. Derfor er hele retningen for euro projektet, at centralmagten skal overtage *hele* styringen af landenes økonomi og finanspolitik. Nationale interesser ses som en forhindring. Konsekvensen er, at den reelle magt over medlemslandenes økonomiske politik kommer på hænderne af EU's økonomiske stormagter.

Finanspagten er kun det seneste led i rækken af traktater for en '*stadig snævrere*' Europæisk Union. Og nye tiltag, der kan overføre magt fra de nationale regeringer til Bruxelles er på vej. Efter finanspagten forlanger Tyskland, at der udarbejdes en egentlig EU-forfatning med en folkevalgt præsident.

Socialdemokraterne friske på velfærdsslagtning

Frem til deres næste kongres drøfter socialdemokraterne et oplæg, der lægger op til et opgør med 'velfærdstater'. Imens er deres regering i fuld gang med slagtningen i et kriseramt Danmark plaget af massearbejdsløshed

Det er for det meste de unge kvindelige socialdemokratiske ministre, der sendes i marken for at forsvare regeringens stadige velfærdsbarberinger. Ikke mindst beskæftigelsesminister Mette Frederiksen går til makronerne. Hun har udviklet en frisk stil med at *Her tåles ikke noget pjat og Du skal stave tre gange til pligter før du kommer til ret.*

For sammen med de konkrete angreb på møjsommeligt tilkæmpede velfærdsydelser og –goder kommer også et angreb på selve den ideologiske og værdimæssige kerne i 'velfærdstater': at borgerne har nogle generelle rettighe-

der, der sætter ind når samfundet eller den enkelte ikke kan sikre en rimelig tilværelse.

Ingen, absolut *ingen*, skal føle de har ret til velfærdsgoder.

Med Thorning-regeringen har danskerne fået den måske nogensinde mest EU-tro regering. Finanspagt, nedskæringer i stedet for investeringer – det hele bliver omsat til punkt og prikke. EU vil ikke have 'velfærdstater' som medlemmer, og socialdemokraterne og regeringen er nu frisk i gang med at fjerne de tilbageblevne rester.

"Vi står i en økonomisk situation, hvor det er nødvendigt at overveje, om vi har råd til de universelle ydelser. Det

er muligt, at nogle ydelser i fremtiden kan prioriteres anderledes, og at nogle kan undværes", hedder det blandt andet i det oplæg, socialdemokraterne skal diskutere frem til deres kongres.

Det betyder, at de der ikke har og ikke får ret meget, skal have mindre endnu – og nogen slet

ingenting.

"Danskerne er blevet bedre til at kræve deres ret end til at gøre deres pligt", hedder det i det socialdemokratiske skod-oplæg."

Tættekammen tages frem

Dagpengehalveringer, efterløns-slagtning, forhøjet pensionsalder, skatte- og afgiftsstigninger for den brede befolkning, reallønsskæringer for arbejdere og offentligt ansatte er ikke nok. Kommende trepartsforhandlinger skal efter planen yderligere sætte arbejdstiden i vejret. Og nu skal det hele gås igennem en gang til med en tættekam for at finde nye nedskæringer. Men det er selvføl-

Dansk krigsreporter i Syrien: Oprørshæren slået

De syriske oprørere forlanger militær indgriben fra krigsalliancen 'Syriens Venner'

Meget tyder på, at Assad-regimet i Syrien er ved at have nedkæmpet det væbnede oprør, der har fået massiv politisk og militær støtte fra USA, EU og reaktionære arabiske stater.

Udover det væbnede oprør, der har været snart et år og har kostet mange tusinde livet, har styret i Damaskus også været udsat for et konstant propagandabombardement i de vestlige medier, der skulle sikre støtte til oprørerne og til en eventuel krig.

Den har fremstillet Assad-regimet som lystmordere, der slakter sin egen

Soldater fra den nu hårdt ramte 'Fri syriske hær' ved græsen Libanon-Syrien i november 2011

befolkning. Men sandheden er, at imperialismen og reaktionen har opflammet en borgerkrig med støtten til den såkaldte 'Frie syriske hær', der er infiltreret af sekteriske kræfter som Al Qaeda. Civilbefolkningen er kommet i

klemme mellem oprørsstyrkerne og den syriske hær.

Assad-regimet har afvist det enorme internationale pres for at indgå en 'våbenhvile', der skulle sikre de trængte oprørsstyrker tid til at omgruppere sig, og fortsat offensiven mod deres centre især i byerne Homs og Idlib. Ifølge den berygtede TV2-krigsreporter Rasmus Tantholdt, der er smuglet ind i Syrien af oprørerne, har de mistet disse

bastioner og er spredt i det nordlige Syrien mod grænsen til Tyrkiet, hvorfra der smugles mennesker og udstyr. Tantholdt har svært ved at se, hvordan oprørshæren skal komme igen.

Oprørerne har ellers fremstillet sig

gelig især overførselsindkomster som Mette Frederiksen og hendes makker Karen Hækkerup er ude efter. I sidste uge var det førtidspensioner og fleks-jobs, i den uge gælder det kontanthjælpen.

'Det er godt med arbejdsløshed', siger deres nyliberale teorier. 'Det skal ber arbejdsplasser'. Og krig bliver fred, og velfærdsslagtning redder velfærden.

Mette Frederiksen har allerede luffet, at der vil komme angreb på kontanthjælpen. Nu koordineres med kommunerne. Kommunerne vil benytte unge på kontanthjælp som, gratis arbejdskraft fra dag 1. Allerede i dag er hver syvende offentlig ansat ikke ansat, men på støtteordning:

Gratis arbejdskraft kaldes at 'tvinge de unge til uddannelse'. F.eks. skal unge kontanthjælpsmodtagere under 30 klippe hæk hele dagen:

- Kommunerne forsøger at motivere unge til at uddanne sig og vil sende et signal om, at de unge skal yde noget for at få noget, siger socialdemokraten Jan Trøjborg, formand for Kommunernes Landsforening.

En ny ungdomsgeneration er ved at blive knækket af arbejdsløshed. Og har intet i udsigt.

som en styrke med bred støtte i befolkningen, der afviste indblanding udefra. Men presset af regeringshærens offensiv har de nu anmodet om militær indgriben fra arabiske og vestlige lande efter libysk forbillede – angiveligt for at beskytte civile.

Talsmanden George Sabra fra Syriens Nationalråd, SNC, kræver også en flyveforbudszone og humanitære korridorer, som skal 'stoppe blodsudgydelserne, som Assad-styrker udsætter uskyldige borgere for'.

Dermed afslører den syriske opposition sig simpelthen som agenter for vesten og den arabiske reaktion.

Assad-regimet gennemførte for nogle uger siden en folkeafstemning om en ny forfatning, der skal etablere et flerparti-system. Nu skal der afholdes valg i maj måned.

Regimet håber dermed at få gjort en ende på opstanden og borgerkrigen.

Vær beredt på arbejdsløsheden

Gode råd til kommende arbejdsløse fra én, der ved, hvad det vil sige

Det kan ikke siges for tit, det er absolut ikke nemt at være arbejdsløs. Man skal sætte sig ind i en del regler for ikke uforvarende at komme til at snyde systemet, eller måske endnu værre, at snyde sig selv. Man skal, lidt afhængig af hvilken a-kasse man er tilknyttet, søge et vist antal stillinger om ugen. Hvis ellers man har nået at melde sig ind i en a-kasse. Man skal konstant "stå til rådighed" for arbejdsmarkedet. Hvad nu hvis arbejdsmarkedet stod til rådighed for de arbejdsløse?

Det mærkelige paradoks ved at være arbejdsløs er, at rigtig mange bliver stressede af at gå ledige. Det, der stresser, er den konstante usikkerhed om fremtiden. Det kan være svært at planlægge særlig langt frem, da man hele tiden går med en forventning om, at der er jeg nok i arbejde, og kender ikke mine arbejdstider, eller mine fridage. Det kan resultere i, at man siger nej til nogen ting, som man reelt godt kan, men usikkerheden ligger der hele tiden.

Det kan på den måde blive sværere at holde sine sociale kontakter vedlige (medmindre man spilder hele sin dag på facebook el.lign.) - for at lave aftaler med egen forventning om at skulle bryde aftalerne igen, når nu man har fået arbejde, det er der ikke mange der kan i en længere periode.

Hver gang, man sender en ansøgning, er det til en vis grad med forventningen om at få en positiv tilbagemelding. Den forventning bliver hurtigt pillet af én, når man har modtaget rigtig mange afslag. Man skal ved hver eneste ansøgning sætte sig op til, at det er et arbejde jeg gerne vil have, og når man så endnu engang får afslag, så bliver processen med næste gang at være positiv mere vanskelig. Når der selv til en 20 timers stilling er tæt på hundrede ansøgere, og pænt over 200 til et fuldtidsjob, så er det en meget hård "konkurrence".

Endnu en ting, der stresser, er den viden om, at for hver måned der går,

hvor det ikke lykkes at få job, rykker man tættere på "fald datoen" - den dag hvor der ikke kommer flere penge, hvor man endegyldigt bliver stemplet som "bistandsklient", kontanthjælpsmodtager, taber, udskud, ugidelig, doven, arbejdssky.

Og så træder reglerne om forsørgelse fra ægtefælle i kraft for rigtig mange, hvor konsekvensen er, at kassen er lukket definitivt i.

Samtidig er de strammede regler for genoptjening af dagpengene en hurdle, der også ligger i baghovedet.

Kan det overhovedet lade sig gøre at sige ja til et deltidsjob, uden at komme i klemme?

Vikararbejde kan måske redde lidt i land igen, men her kommer så den forkortede mulighed for supplerende dagpenge, og risikoen for at have for få timer til at genoptjene fuld dagpengeret, og man skal derfor være meget opmærksom på, om man kan få timer nok. Ellers bliver man genindplaceret på en lavere dagpengesats.

For hver måned, der går, kommer der også flere arbejdsløse. Så vi bliver bare flere om buddet, og pludselig er man sidst i køen, fordi man ikke har været i gang i en periode. Hele tiden har man også mindst to kontrollanter over nakken, der hvert kvartal skal gennemgå, om man stadig "er til rådighed", om man har søgt nok job, og langt nok væk. Hvis samfundet brugte lige så lang tid på at kontrollere eksempelvis bosteder for unge, som man bruger på at kontrollere arbejdsløse, ville der ikke være noget snyd på den slags steder for de udsatte unge.

Så det allerbedste du kan gøre, er at forberede dig på arbejdsløshed. Snak hellere med a-kassen først, og find de kurser du kan bruge i tilfælde af ledighed. Jo før du får meldt dig på de kurser, der kan være interessante for den første periode, hvor man har ret til 6 ugers selvvalgt kursus, jo bedre.

Forbered dig på de ting, du gerne vil nå, mens du ikke er i arbejde, men vær klar over at tiden løber.

Og husk, du er ikke alene; vi er mange derude i hjemmene.

Mette Frederiksens reformudspil Først og fremmest økonomisk pisk

Af Henrik Herløv Lund

*"Der er ikke råd til mere",
siger Mette Frederiksen.
Stærke ord fra en regering,
der ikke vil at millionærer
og banker skal bidrage
mere til fællesskabet.
Skulle et af verdens rigeste
samfund ikke have råd til at
behandle sine svageste
anstændigt?"*

**Mette Frederiksen (S)
Beskæftigelsesminister**

med langt dårligere vilkår uden sikkerhed for at kunne komme ud af dem.

Det er ingen tilfældighed, at SRSF's forslag til regelændringer i høj grad lægger op ad VK's tidligere reformudspil. Det reelle og kontante indhold af SRSF's reform bliver nemlig som VK's så en spareøvelse, hvor vilkårene og ydelserne forringes i omfattende grad for kommende førtidspensionister og fleksjobbere og hvor der gennem nedsat refusion til kommunerne samtidig lægges et økonomisk pres, der uanset berettigelse vil gøre det endnu sværere at opnå fleksjob og førtidspension. SRSF fører på dette område – som i den økonomiske politik, arbejdsmarkedspolitikken og velfærdspolitikken i øvrigt – overvejende borgerlig politik.

Mette Frederiksen sætter sig med vanlig skrårighed på den moralske høje hest: Jeg vil ikke opgive fleksjobbere og førtidspensionister – jeg vil hjælpe dem, så de i stedet kan få det bedre og komme tilbage på arbejdsmarkedet. Men det er mere end tvivlsomt om der er dækning for plusordene og de gode hensigtserklæringer? Mennesker på førtidspension og i fleksjob er folk der i forvejen ligger ned med dårligt helbred og manglende erhvervsevne – effekten af reformen risikerer at blive at man træder på de, som i forvejen ligger ned.

Man spørger sig selv, om de "smukke hensigtserklæringer" blot er salgsretorik, som skal få forringelserne til at glide ned? Desværre har en del af offentligheden tilsyneladende ladet sig forføre af den besnærende retorik om,

Henrik H. Lund

Mette Frederiksen og SRSF påberåber sig med udspillet til reform af førtidspension og fleksjob *"Alle skal være en del af fællesskabet"* et mål om at hjælpe førtidspensionister og fleksjobbere til at få det bedre og

hjælpe dem tilbage på arbejdsmarkedet. Det er i sig selv sympatisk og rigtigt og der skal heller ikke herfra lyde nogen indvendinger mod, at man giver førtidspensionister og fleksjobbere flere tilbud om behandling. Tværtimod – flere tilbud vil være godt og det er en skandale, at de for længst ikke er givet.

MEN: Der hvor kæden hopper af er, når SRSF indigneret afviser de nuværende ordninger med, at man her lader mennesker gå til spil på passiv forsørgelse. Og med det som argument samtidig åbner op for kraftige nedsættelser af ydelserne for fremtidige førtidspensionister og fleksjobbere og for øget usikkerhed i form af midlertidige ydelser. For har mennesker i ressourceforløb mm ikke brug for et liv på anstændige leve- og indkomstvilkår, hvis de skal kæmpe sig tilbage til arbejdsmarkedet? Hvorfor ikke give behandlingstilbud på de nugældende ydelsesvilkår.

Man fristes til at spørge, om SRSF inderst inde ikke selv tror på de behandlingstilbud, som de ellers vil tale så meget og så højt om, siden det nok så

kontante indhold af regelændringer er massive forringelser af ydelse og vilkår for fremtidige førtidspensionister og fleksjobbere – massiv brug af økonomisk pisk. (...)

SRSF vil formentlig komme med slagord om, at "bedre koordinering" og effektivisering og afbureaukratisering kan give mere behandling. Også sådanne bestræbelser skal bestemt hilses velkomne – det vil kun være godt, hvis noget af det lykkes og vi kan blive fri for noget af al VK's kontrolbureaukrati. Men det er intet mirakelmiddel og når man samtidig på grund af statsunderskuddene fortsætter med store krav om effektiviseringer og besparelser i kommuner og regioner, er det altså ikke troværdigt, hvis man vil lægge op til, at man på den måde kan hekse mange flere behandlingstilbud frem. Risikoen er at det ender med lappeløsninger og discounttilbud, som det er endt med i forbindelse med aktivering af sygedagpengemodtagere.

Også målet om, at førtidspensionister og fleksjobbere kan komme tilbage til arbejdsmarkedet er i sig selv godt. Der skal her ikke lyde nogen indvendinger i mod at gøre en indsats herfor. MEN: At gennemføre massive forringelser af ydelserne under midlertidig førtidspension og fleksjob for herigennem at presse folk ud på arbejdsmarkedet er ikke bare socialt skævt. Det er også udsigtsløst, for der er ikke større udsigt til jobs på arbejdsmarkedet med 170.000 ledige blandt dem, som normalt vil være arbejdsgivernes førstevalg

Med ringe udsigt til reelle og kvalificerede behandlingstilbud og uden reel udsigt til jobs vil den reelle effekt af reformen være, at personer med ofte alvorlige psykiske lidelser og handicaps henvises til at tilvejebringe årevis på langt lavere ydelser end i dag og under stærkt belastende øget usikkerhed i midlertidige ressourceforløb eller fleksjob. SRSF erstatter hermed nogle ordninger, som ikke er perfekte, men dog i det mindste i dag sikrer et tåleligt liv,

at man vil hjælpe førtidspensionister og fleksjobbere. At borgerlige aviser gør det er ikke overraskende, men at faglige organisationer og eksperter også lader til at have købt dette billede af reformen som hjælp må overraske. Realiteterne er på trods af alle plusordene, at reformen i det væsentlige må forventes at medføre langtidsparkering af arbejdsmarkedets og samfundets svageste på discountvilkår. Et samfund skal kendes på, hvordan det behandler sine svageste. Med det kriterium er og bliver den samlede dom over SRSF's kommende reform af førtidspension og fleksjob ikke positiv.

Reformudspillet regelændringer vil medføre omfattende forringelser!

Førtidspension: Omfattende forringelse af ydelser og vilkår

Indholdet af Mette Frederiksen ligger meget langt fra at skabe forbedringer for førtidspensionister, når vi ser på de konkrete ændringer af de nuværende regler. SRSF-regeringens udspil indebærer tværtimod, at førtidspension gennem indførelsen af "udviklings forløb" bliver midlertidig for alle under 40 år. For over 40 årige bliver den også midlertidig, i hvert fald formentlig de første 5 år.

De således kun "midlertidige førtidspensionister" i ressourceforløb skal nu indstille sig på efter 5 år at skulle igennem en ny vurderingsmølle og på igen at skulle kæmpe for at få deres ydelse. Dette er i sig selv stærkt negativt, idet det slet og ret vil skabe stor usikkerhed og stress for en gruppe mennesker, der i forvejen har vanskeligt ved at klare og overskue tilværelsen. Det vil ikke bidrage til at de får det bedre – som målet ellers lyder –, snarere tværtimod.

Tilmed skal de i ressourceforløb indplacere for det andet klare sig på et langt ringere forsørgelsesgrundlag end, hvis de havde fået førtidspension, fordi alternativet til førtidspensionssatsen på længere sigt uvægerligt må forventes at blive den langt lavere kontanthjælpsats. Nogle af samfundets svageste mennesker langtidsparkeres således på et sidespor ikke alene under øget psy-

kisk belastning, men også på fattigdomsvilkår. Mange vil hermed falde ned under fattigdomsgrænserne.

Og det kan forudses, at de herunder også bliver kastebold for alle mulige og umulige "aktiveringsforslag", og for vedvarende "opfølgninger", der skal retfærdiggøre fastholdelsen af dem i disse "ressourceforløb", og om muligt presse dem tilbage på arbejdsmarkedet. I stedet for forbedring for førtidspensionister vil de af Mette Frederiksen foreslåede regelændringer altså samlet set altså indebære en kraftig devaluering af førtidspensionen. Førtidspensionister er blandt arbejdsmarkedets svageste, som kun tildeles pensionen, fordi de i det væsentlige vurderes at være uden erhvervsevne og uden muligheder for at klare sig selv. Det er mennesker, som i forvejen "ligger ned". Ikke desto mindre vil denne reform gennem midlertidige og langt lavere ydelser altså desværre "træde på dem, der i forvejen ligger ned."

Fleksjob: Er S og SF på vej til at sælge deres eget barn til stanglakrids?

Udspillet fra Mette Frederiksen og SRSF vedrørende fleksjob er om muligt endnu mere kritisabelt end for førtidspensions vedkommende. For det første bliver fleksjob for under 40 årige på tilsvarende måde som for førtidspensionister rent midlertidige a 5 års varighed og for over 40 årige bliver de det også for det første fleksjob og hvis kommunen muligvis vil også for de følgende. Alle fleksjobbere uanset alder skal således hvert 5 år også igennem en ny vurderingsmølle og skal Pany kæmpe for at få deres ydelse. For under 40 årige ifølge regeringens forslag tilmed gang efter gang indtil de bliver 40. Det vil også for fleksjobbere give en stor usikkerhed og stress på samme måde som de 5 årige ressourceforløb for førtidspensionister vil.

Tilmed skal langt de fleste fleksjobbere for det andet også klare sig på et ringere forsørgelsesgrundlag ligesom tilfældet vil være for førtidspensionister. Reformen forsøges her solgt som et opgør med nogle få fleksjobbere, som tjener op mod 700.000 i årlig ydelse. Men det gælder under 5 % af fleksjobberne, mens den typiske fleksjobber ikke tje-

ner mere end en gennemsnitlig lønmodtager. Og ændringer rammer fleksjobbere med indkomster helt ned til 250.000 kr i stik modsætning til det af Mette Frederiksen påståede, at kun rige fleksjobbere med indkomster omkring en halv million rammes.

Den væsentlige ændring af fleksjob for så vidt angår ydelse er, at løntilskuddet generel nedsættes og navnlig, at nedtrappet i takt med stigende løn i fleksjobbet. Hermed må alle andre end fleksjobbere på decideret lavtløn forventes at ville få forringet deres ydelse væsentlig og effekten vil sikkert – som tilsigtet – være at afholde mange med lønninger over decideret lavtløn fra at søge ordningen, fordi de ikke har råd. Mette Frederiksen hævder, at ændringerne ikke berører nuværende fleksjobbere. Men mange fleksjobbere tvinges af omstændigheder, som de ikke er herre over, til at skifte fleksjob og så ryger de på den nye, stærkt forringede ydelse. Mange nuværende fleksjobbere vil dermed i løbet af få år blive ramt.

S + SF synes på vej til så gennemgribende at amputere ordningen, at man må spørge sig selv om de to partier er ved at sælge fleksjobordningen, som de selv skabte som hjørnesteinen i det rummelige arbejdsmarked, til stanglakrids?

Uddrag af et notat af Henrik Herløv Lund - uafhængig økonom, cand. scient. adm. Herløv Lund betegner sig som 'Ikke parti - eller bevægelsesorganiseret medlem af centrum venstre'

En omfattende og opdateret gennemgang af Mette Frederiksen's planer kan downloades i pdf i Herløv Lunds serie 'Kritiske analyser' – se

www.henrikherloevlund.dk

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Demonstration 29. marts

Finansministre får modspil i København

Faglige organisationer og miljøorganisationer i "Forandring nu" indkalder til demonstration d. 29. marts for at lægge pres på EU-finansministre når de mødes i København

Når EU's Finansministre mødes i København d. 30. – 31. marts, så bliver de mødt med et klart budskab fra fag- og miljøbevægelsen: "Krisen løses ikke ved at fortsætte nedskæringspolitikken."

Dagen før er bl.a. LO medarrangør af konferencen, "Grøn vækst på fair vilkår", som sætter spot på alternativer til den nuværende kurs i EU.

- Vi arbejder på at få deltagere på konferencen fra både dansk og europæisk fagbevægelse til sammen med miljøbevægelserne at diskutere, hvordan en grøn vækst på fair vilkår kan skabe en helt anden økonomisk udvikling i Europa, siger Anders Olesen, formand for byggefagenes Samvirke i København og med i arbejdsgruppen i "Forandring Nu."

- I stedet for at fortsætte med at skære ned, så kan vi ved grøn omstilling ved opgør med social dumping udvikle en anden situation, hvor der også bliver skatteindtægter til udvikling af velfærd og hvor der skabes job i udvikling og forskning. Det kan ikke mindst være med til at lette situationen for de mange unge europæere, som er udenfor i dag, siger han.

Anders Olesen opfordrer fagforeningerne lokalt til at deltage i konferencen.

- Og så opfordrer vi til at sende faner med til demonstrationen den 29. Her vil konklusionerne fra konferencen og de krav demonstrationen samles om blive viderebragt til EU's finansministre, siger han.

Demonstrationen foregår på Christiansborg Slotsplads d. 29. marts kl. 16.30, hvor bl.a. formanden for FOA, Dennis Kristensen og formanden for BAT-kartellet, Peter Hougård Nielsen er blandt talerne, hvor også næstformanden for de svenske bygningsarbejdere Johan

BRUG KRISEN TIL GRØN OG SOCIAL OMSTILLING AF EUROPA
DEMONSTRATION TORSdag DEN 29. MARTS
CHRISTIANSBORG SLOTSPLADS KL. 16.30

- Bekæmp jobkrise, ungdomsledighed og rå finansmagt
- Beskyt klima og miljø
- Forsvar velfærd og solidaritet
- Stop social dumping i EU

MIKROFONHOLDER OG SPILFORDELER: Flemming Jensen, skuespiller

VELKOMST: Peter Kay Mortensen (LO Storkøbenhavn)

MUSIK: Mouritz/Hørslev Projektet, Mellembånd, Benny Holst Trio

TALERE: Peter Hougård Nielsen (3F/BAT-kartellet), Dennis Kristensen (Forbundet FOA), Claus Hedegaard Knudsen (Det Økologiske Råd), Christian Treholt (Erhvervsskolenes Elevorganisation), Peter Bøgh (3F Ungdom), Johan Lindholm (Svensk byggearbejderforbund, Byggnads), Trine Pertou Mach (forkvinde, Mellembåndet Samvirke / Robin Hood-skattekampagnen)

ARRANGØR: www.forandringnu.dk

**STJERNE
DEMONSTRATION:**
Klimajob – og nul
social dumping!

Nytår kl. 15.00

Taknemmelig Olesen, formand og
de grønne stillingsledere forandring

Art. Byggefagenes Samvirke
LO Storkøbenhavn

Lindholm taler.

Mens det er BAT-kartellet som er tovholder på selve konferencen er det organisationerne i "Forandring nu" som står for demonstrationen, bl.a. forbundet FOA, LO Storkøbenhavn, Byggefagenes Samvirke, de tre store 3F afdelinger i København: Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening, 3F Kastrup, 3F Lager, Post og Service og Dansk El-forbund København. Desuden tæller arrangørerne en række miljøorganisationer.

Så Europa ikke knækker

- At komme ud af krisen på en retfærdig måde må være topprioriteten, når EU's finans- og økonomiministre mødes. Kun sådan sikrer vi, at Europa ikke knækker, hedder det i grundlaget for demonstrationen.

- Kriseregningerne er blevet sendt det forkerte sted hen – og de ansvarlige er sluppet for let. Vi kan ikke acceptere, at arbejdsløsheden stiger over hele Europa, millioner af europæere får fjer-

net deres livsgrundlag, og arbejdsvilkårene for de beskæftigede presses, samtidig med at vi ikke løser miljø- og klimaudfordringerne. Der er brug for forandring, lyder budskabet.

"Forandring nu" peger på at der skal fokus på arbejdsløshedsbekæmpelse – ikke mindst den enorme ungdomsarbejdsløshed som hærger Europa. Der skal gang i væksten vel at mærke på fair vilkår, det betyder at social dumping skal bekæmpes nyorientering i EU: Bekæmpelse af arbejdsløshed ikke mindst blandt de unge. Vækst på fair vilkår kræver bekæmpelse af social dumping.

- Social dumping ødelægger solidaritet og undergraver fællesskabet. Vækst og udvikling skal ske på lige løn- og arbejdsvilkår, som sikres gennem en social protokol, der respekterer de enkelte landenes love og overenskomster på arbejdsmarkedet, hedder det i grundlaget med henvisning til den europæiske fagbevægelses krav om en social protokol, som giver de faglige rettigheder forrang over det indre markeds friheder.

Endelig skal regningen sendes til de ansvarlige i form af en særlig finansskat på transaktioner:

- Det er finansmarkederne, der har skabt den økonomiske krise, vi befinder os i, og det er lønmodtagere i tusindvis, der nu betaler med arbejdsløshed som følge af kraftige nedskæringer, som både har ramt den private og offentlige sektor, hedder det i det politiske grundlag for "Forandring Nu."

Fagbevægelsen mod Unionen, brink

Se mere på "Forandrings Nu's" hjemmeside forandringnu.dk

ILO: Finanskrisen øger uligheden

Nedskæringer og reformer øger uligheden i Europa, viser ny rapport fra den internationale arbejdsorganisation, ILO

Krisen har betydet at ulighederne vokser på det europæiske arbejdsmarked. Og det vil fortsætte fordi flere og flere lande sparer og gennemfører arbejdsmarkedsreformer, konstaterer ILO.

ILO rapporten "Work Inequalities in the Crisis – Evidence from Europe" analyserer, hvordan løn, arbejdsvilkår er forværret under krise over hele Europa.

ILO konkluderer, at uligheden ikke bare var med til at udløse krisen, men er blevet forværret under krisen.

- Vores økonomiske system vil være fortsat være truet så længe vi ikke løser problemet med ulighed, hedder det. ILO opfordrer derfor politikere og andre aktører til at gøre ulighedsproblemer til kernen i løsningen af krisen og udvikle en politik, som sigter mod at mindske uligheden.

Det fremgår af rapporten, at lønabet er vokset og det er især de løst ansatte, som i første omgang har betalt

for krisen gennem fyringer. De løst ansatte bliver i høj grad brugt som buffer, der fyres først når krisen rammer.

De unge er hårdt ramt med en arbejdsløshed, som er næsten dobbelt så stor som de ældres.

Reallønnen er faldet i de Europæiske lande under krisen og i nogle af de nye EU-lande er der tale om direkte fald i de nominelle lønninger.

Rapporten peger på, at fastfrysning og nedsættelse af mindstelønninger beskæring af sociale tilskud og andre "lønmoderniseringer," som vil skabe nye lavtlønssektorer vil føre til yderligere ulighed.

Offentlig sektor rammes

ILO peger på, at der er sket et skift i politikken i de Europæiske lande fra sidste halvdel af 2009. Fra antikrisepakker, der stimulerede økonomien til budgetnedskæringer.

Hvor den private sektor blev hårdt ramt af fyringer i starten har den nu spredt sig til den offentlige sektor. Fyringer og lønnedgang i den offentlige sektor vil i høj grad ramme kvinderne, konstaterer ILO.

Fagbevægelsen mod Unionen, brink

Arbejderpartiet i Norge gennemtrumfer upopulært EU-direktiv

Arbejderpartiet går enegang og trumfer vikardirektiv igennem trods modstand fra fagbevægelsen og de små regeringspartier

Trods heftigt pres fra en samlet fagbevægelse besluttede Arbejderpartiets stortingsgruppe onsdag at gennemføre EU's vikardirektiv i norsk lov.

Forud for beslutningen har modstanderne af direktivet mobiliseret en stor del af fagbevægelsen for at få regeringen til at bruge vetoet mod direktivet. Den stærke mobilisering med en aktionsdag og flere demonstrationer fik i sidste måned norsk LO til også at afvise direktivet.

Fagbevægelsen frygter at direktivet baner vej for flere løse ansættelser i Norge, og at direktivet vil føre til at både love og overenskomster skal ændres. I dag er der både love og overenskomster, som sætter grænser for virksomhedernes brug af vikararbejde.

Arbejderpartiet kommer til at gennemføre vikardirektivet med hjælp fra de borgerlige partier. De to små partier i regeringen SV og Senterpartiet har gjort det klart, at de ikke vil stemme for.

Beslutningen har udløst raseri i fagbevægelsen. Og LO Trøndelag opfordrer fagbevægelsen til at organiserer en kort generalstrejke, hvor alle LO-medlemmer samtidig stopper arbejdet i et kvarter.

Brink, Fagbevægelsen mod Unionen

Folkebevægelsen mod EU Underskriftsindsamling for folkeafstemning fortsætter

Folkebevægelsen fortsætter offensiv for folkeafstemning om euro-traktaten med bredde støtte i befolkningen

Mens statsminister Helle Thorning-Schmidt underskrev euro-traktaten (finanspagten) gik Folkebevægelsen mod EU på gaden op mod 20 steder i landet i sidste uge og samlede tusinder af underskrifter for folkeafstemning om traktaten. Organisationens sekretariat har endnu kun modtaget udfyldte lister fra en håndfuld af disse steder, men resultatet er klart: Der er kommet tusinder af underskrifter. Den folkelige opbakning til kravet er bred, hvilket også afspejles i at en lang række politiske organisationer støtter underskriftsindsamlingen på Folkebevægelsens hjemmeside.

- Det går rigtigt godt med underskriftsindsamlingen for en folkeafstemning om EU's finanspagt - euro-traktaten. Vi har nu centralt modtaget over 13.000 underskrifter. Det betyder, at vi er over det første delmål, der var på 11.067. Dette tal svarer til den danske andel af de 1 millioner underskrifter, der skal samles på EU-plan for at få EU-kommissionen til at se på et spørgsmål. Noget som EU-tilhængerne ofte bryster sig af og derfor burde de også tage det alvorligt i en dansk sammenhæng, udtaler Rina Ronja Kari, talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Det næste delmål er sat til 20.000 underskrifter. Og det må også meget gerne overskrides. Underskriftsindsamlingen fortsætter indtil den endelige ratificering i Folketinget. Målet er at sikre en folkeafstemning om euro-traktaten - fordi Folketinget ikke bør lave lovgivning, der ændrer for rammerne for demokratiet, tilføjer Rina Ronja Kari.

OK 2012: Afgørelserne nærmer sig

Det er snart afgørelsens tid i forhold til OK2012. Mange nye aftaler er forhandlet på plads - og man må beslutte sig for, om der skal siges ja eller nej ved urafstemningerne

Sagt lige ud har det været en forfærdelig OK2012-”kamp” – hvor ”kamp” må sættes i gåseøjne. Der har ikke været mobilisering af noget eller nogen. Forbundstopperne er gået til forhandlingerne fast besluttet på at bøje sig for arbejdsgivernes krav og spille sorteper videre til deres medlemmer.

Det er som om de ikke har opdaget, at arbejdsgivernes organisationer ensidigt har opsagt klassesamarbejdspolitikken. De giver ikke noget igen for at få ’arbejderlederne’ med. De vil have

det hele – og får det.

Fagtoppen vil ikke slås med arbejdsgiverne. Og det er der mange grunde til: De er selv lønnet i borgerklassen, er selv arbejdsgivere, og mange af dem sidder og forvalter store kapitaler. Og måske aner de ikke, hvordan man fører klassekamp. De har bildt sig selv ind, at kun klassesamarbejde duer, og de kan ikke andet.

Nej’et rør på sig

Men selv om arbejdsgiverne og LO-toppen har haft hele den borgerlige presse med sig til at forklare al folket, at der ikke er råd til at give den samme realløn som i den forløbne OK-periode, er der stadig flere, der bliver klar over, at røven bliver taget på dem.

Flere og flere fagforeningsledelser og lokale bestyrelser kommer åbent ud og anbefaler et Nej til reallønsfald. En nej-bevægelse er så småt ved at tage form.

VVS’ere og rørleggere er tilmed ved at finde den rigtige kamphejst frem. Den 9. marts gik de til fagligt møde over hele landet, og nedlagde arbejdet. 800 medlemmer og 50 virksomheder droppede arbejdet.

Det skete i frustration over arbejds-

Nej til Dansk Byggeris OK-uansvarlighed

Vedtaget på BJMFs bestyrelsesmøde den 8. marts 2012

Det er kold, ideologisk klassekamp, når arbejdsgiverne afviser at gøre noget ved social dumping. Derfor er der kun et resultat – nej til Dansk Byggeris dumping-overenskomst fra Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening!

mod social dumping og for lige vilkår og beskyttelse af ’den danske model’ mod wild west-tilstande.

Det er en kamp, som vi i byggeriet fører sammen med kollegerne i transporten, på

De få håndører, som OK-forhandlingerne gav på timeløn og andre områder, tager vi - naturligvis.

Men det kan ikke ændre på, at denne aftale ikke gør noget ved det altoverskyggende problem, som vi møder, ikke bare hver dag, men hver eneste dag på byggepladserne – nogle arbejdsgivers sociale dumping og fusk og fidus med love og regler.

Ved overenskomstforhandlingerne i 2010 var det et centralt krav at få indført et kædeansvar. Det blev dengang afvist af arbejdsgiverne som ulovligt. Denne gang stillede vi krav om, at der skulle indføres 3. partsforpligtelser om

ok-forhold ved videresalg af byggeopgaver. Det blev også afvist – denne gang af ideologiske grunde.

Vi kan dårligt opfatte Dansk Byggeris linje som andet end udtryk for umaskeret klassekamp. En kamp, hvor stor-entreprenørerne er så kyniske og kolde, at de ikke bare er villige til at forpuste byggepladserne med social dumping blandt de ansatte. Men også til at ofre deres egne medlemmer blandt de små og mellemstore virksomheder.

Når vi anbefaler et nej i urafstemningen, så gør vi det for at sende en klar besked til vores modpart: vi har forstået signalet, så nu optrapper vi kampen

det grønne område og inden for restauration, industri og service. På alle områder tager konflikten til, og vi har også oplevet, hvordan den breder sig til hidtil uberørte brancher såsom it-folkene i PROSA.

Vores krav til bekæmpelse af social dumping er gratis for arbejdsgiverne, som vi naturligvis går ud fra er indstillet på at overholde de overenskomster, de har indgået. Det vil ikke koste en bøjede femøre at opfylde dem. Derfor er deres kyniske afvisning et klart udtryk for klassekamp i renkultur.

Stem nej - fortsæt kampen mod social dumping.

giversiden ved OK-forhandlingerne, som brød sammen på området. Årsagen var, ifølge en pressemeddelelse fra Blik og Rør:

"Sammenbruddet i forhandlingerne om en ny VVS-overenskomst og frustrationerne over arbejdsgiverorganisationen Tekniq's ultimative krav om fjernelse af værnebestemmelserne i overenskomsten,"

Det kan frygtes, at mange ikke gider stemme ved urafstemningerne i forventning om, at det alligevel bliver et Ja. Og det kan forventes, at sammenkædningsreglerne også denne gang vil blive taget i brug, sådan at et Nej på bestemte områder kan overtrumfes af Ja'er på andre.

Der er ikke så meget andet at sige, end hvis man ikke slår fra sig, som man kan – også med en stemmeseddel – så er det én selv, der bliver slået på.

-os

Københavnermalerne stemmer nej

Anbefalingen fra bestyrelsen i Malernes Fagforening er klar: stem nej til overenskomsten

"Vi skal gøre modstand", lyder det fra formanden for det københavnske malere, **Bo Rosschou**, som i en leder i det kommende nummer af fagforeningens blad, *Maler Nyt*, ikke lægger fingrene imellem i en kraftig kritik af Dansk Industri.

"Dansk Industri dikterede reallønsfald og nedlagde veto overfor værn mod social dumping. Arbejdsgiverne øger koldt og kynisk presset på danske lønninger ved at benytte underbetalte polske og andre østeuropæiske arbejdere. De udnytter krisen til at rette et lammende stød ind mod fagbevægelsen", mener formanden.

Bestyrelsen i fagforeningen har på et møde i dag, mandag, sluttet op om den linje, som Bo Rosschou giver udtryk for, og fagforeningen går dermed i samme retning som 3F Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening, der i sidste uge gav en ligeså markant afvisning af overenskomstresultatet med modparten i Dansk Byggeri.

Byggefagenes Samvirke, København

Signalværdi

Jeg havde i det sidste halvår af 2010 opsoget min nuværende arbejdsplads 3 gange i mine stædige forsøg på at redde mig ud af dagpengesystemets evige 'pusten i nakken' og konstante trussel om formålsløs tvangsaktivering og kontanthjælp. Den sidste gang erfarede jeg, at de netop havde ansat to nye chauffører, og jeg måtte forlade kontoret med et forsøg på en opmuntrende bemærkning:

- Bliv endelig ved med at søge!

Imødekommenheden og venligheden fejlede ikke noget; men løsningsen på min arbejdsløshed krævede jo, der var behov for et styk arbejdskraft mere.

Et par uger senere blev jeg på en af mine utallige cykelture ringet op. Da jeg endelig havde fumlet min mobil ud af etuiet lød det iblandet blæst og motorstøj endelig i den anden ende:

- Hvor er du henne, og er du kommet i arbejde?

Jeg kunne i en optimistisk tone meddele, at jeg stadig søgte arbejde, og blev stillet akut til ansættelsessamtale. De greb mig ikke helt med bukserne nede om anklerne, da jeg som vanligt benyttede mit læderbælte med en 5-takket stjerne som spænde. Der var imidlertid ikke tid til at køre hjem for at skifte, så det var først, da jeg stod overfor chefen, at noterede mig, at mit politiske bæltespænde i min påklædning var suppleret med at sort-hvidt partisanørklæde. Det var ikke det mest neutrale klædestykke jeg kunne skjule mine kommunist sympatier med.

Nuvel; jeg fik stillingen som handicapchauffør, og alle var glade; - lige indtil jeg en dag i vintermånederne igen mødte frem med det eneste halstørklæde, jeg råder over. Chefen meddelte mig, at det var tide til at tage mål til min uniform. Min første reaktion var, at det var da et signal om, at de var tilfredse med min indsats. Jeg tog fejl:

- Sådan kan du jo ikke køre rundt.

Det gik op for mig, at det var mit halstørklæde, han sigtede til. Jeg fik

min uniform og som mine kollegaer pålagt at benytte den i tjenesten.

I tiden fremover fungerede arbejdet og forholdet til ledelsen smertefrit. Det virkede ikke som om, min røde aura havde gjort skade. Firmaet er i øvrigt et familiefirma, der blev startet op af farmand for omkring 40 år siden, emns de to sønner i dag har fået overladt tøjlerne. Farmand, som velsagtens stadig er medejer, fungerer som almindelig kuli ved at varetage et helt almindeligt chaufførjob. Han banker tilmed pænt på, når han søger audiens hos den ældste søn, som er arbejdsgiveren.

Transporten frem og tilbage til arbejdspladsen tilbagelægger jeg på cykel. Det giver frisk luft og motion, men betyder også, at jeg ikke blot må skifte til uniform, men tillige min svedige undertrøje med mere ved ankomst til arbejdspladsen. En dag opdagede jeg i garderoben, at jeg uden behørig omtanke havde iført mig en undertrøje i form af en T-shirt med et billede af tidligere statsminister Fogh oversprøjtet med rødt farvestof. Billedet er suppleret med teksten: "Stop krigsforbryderne".

Normalt hænger jeg mit tøj til tørre på bøjler på en frit tilgængelig garderobestang. Der eksisterer ikke aflåste garderobeskabe – endsige ikke aflåste. Gode dyr var rådne. Jeg overvejede at lade den tørre på en bøjle, som jeg kunne dække til med andre ting; men den ville stadig kunne afdækkes. Min fremskredne alder og erfaring med, hvor vanskeligt jeg har haft ved at få arbejde har betydet, at jeg ikke vil risikere jobbet på grund af en uigennemtænkt manifestation, så jeg måtte gemme T-shirten, billedet og teksten i bussen.

Næste dag bemærkede jeg, at firmaets stifter, selveste farmand, havde påklædt sin bus med en lille sløjfe, som var påskrevet med 3 ord: "Støt vore soldater". Sagen er klar: Samfundspositionen afgør ytringsfrihedens opfang.

Reno

Kvindernes internationale kampdag 2012: Canada

Borgfreden er død – klassekrigen længe leve

Af Aalya Ahmad

8. marts gik kvinder i Indonesien på gaden med krav til det internationale firma Nestle om at genansætte 53 fagforeningsmedlemmer i Panjang

Sammenslutningen af fagforeninger i Nepal (GEFONT) stod bag 8.marts demonstration, med krav om ligeløn for lige arbejde, social sikkerhed, lige rettigheder til ejendom, forbud mod kvindehandel og vold mod kvinder ved lov

Kvindelige aktivister protesterer 8. marts ved den amerikanske ambassade i Manila mod USA imperialismen og udvidelsen af militærbaserne i Filippinerne

På kvindernes internationale kampdag 2012 sidder de fleste kvinder i dette land (=Canada) godt fast i lortet.

Klamme abortmodstandere er langt oppe i vores æggestokke (hej, hvad med en sød og blød maskot – ”Blommen i ægget?”- for at minde alle om, at det er vores). Mord på indfødte kvinder, forsvindinger, for ikke at nævne forureningen, udplyndringen og fattigdommen i de oprindelige befolkningers områder mødes stadig med officiel ligegyldighed.

Udsultningen af kvindegrupperne startede for mange år siden. Tilsyneladende er vores økonomi så skrøbelig, at den vil falde om og hoste blod som en karakter hos Louisa May Alcott (*forfatter til Pigeboern mm, KP*) hvis gamle damer ikke opgiver deres pensioner.

Lisa Raitt (*konservativt parlamentsmedlem, KP*) har en rolle i en science fiction-historie, hvor hun vælter rundt og bræger ”Jeg vil lovgive imod det! Jeg vil lovgive imod det!” hver gang en faglig aktion slår igennem, der viser arbejderens kollektive styrke (husk nu, børn, at der er en direkte sammenhæng mellem kvindelønninger og den faglige organisationsgrad).

Vi skal blødgøres til den næste runde af ’De rige tager det hele’. Du fortjener faktisk ikke den pension, vel? Eller måske du fortjener den, men dine børn gør ikke? Og børnepasning? Ha! Lille dame, hvis du ikke har mange tusinde til overs hver måned, så bind dem fast til væggen med en meget kraftig tape, mens du arbejder.<

Og fagforeninger, som forsøger at puste til den gnist af energi, som lyste verden op sidste forår og efterår (*dvs.*

Occupy-bevægelsen, KP) har ikke været i stand til at gøre så meget ved det indtil nu. Medlemskab af fagforeninger er ikke så tyndt som i US, men antallet af fagorganiserede arbejdere synker støt. Vi bliver outsourcet, fyrede, bliver få i den private sektor, og stigmatiseret i den offentlige. Der føres hver eneste dag krig mod arbejdsfolks kollektivitet, de to minutter af had som transmitteres til jer af de rige gamle skulende herrer, som oplæser erhvervsnyhederne. Dette rammer især kvinderne, fordi kvinder har fordel af jobs med gode faglige forhold og af beskyttelse mod diskriminering, som fagforeningerne tager op.

Men det er Kvindernes internationale kampdag: Hvorfor tager jeg ikke bare min lilla ble på, og fylder små kølige drinks på og hygger mig med andre kvinder med hyggeligt kvindestof?

Fordi grunden til at vi har den dag, som blev indstiftet af en socialistisk feminist som en dag, der skulle formulere arbejderkvindernes krav, tilbage i 1910, er blevet tilsløret og kapret af borgerlige og professionelle institutioner og organisationer, derfor! På nogle måder er den blevet til ”lyserød A/S”, adoption af brystkræft, en kommerciel fridag for feminisme, der får magtens maskineri til at spinde af tilfredshed, mens tilbuddene sættes på stand-by et kort øjeblik for at ’tænke på’ eller ’hylde’ visse kvinder. Og det gør mig gal, fordi forholdene for de fleste kvinder i verden er skammelige.

Jeg mener vi skal fejre fremskridt for kvindefrigørelsen på 8. marts-dagen. Jeg har med det formål faktisk meldt mig til 8- marts-komiteer og været med til at lancere ideen om en ’feministpris’

for at hædre lokale kvindeforkæmpere. Vi yder dem aldrig hyldet nok. F.eks. kunne det træffende være Clara Zetkin. Men lad os ikke bare skåle med hende i en kold drink og fable om de vidunderlige og fantastiske stærke kvinder osv. osv. Lad os ære Zetkins vision om en dag, hvor feminister ikke bare beder om en lov her og en politik der, men vil kræve en gennemgribende, systematisk og vedvarende omdannelse af samfundet. Den internationale kvindedag bør virkelig ikke handle om at udføre stive ritualer, som den obligatoriske 8. marts-klumme i medierne, der funderer over, om kvindebevægelsen er død, som om den ifører sig et genopstandet lig. Hold dog op, det er rent 1800-tal.

Når vi taler om stivnede ritualer, så ved vi alle hvad der skal ske, når fagforeninger bemægtiger sig det offentlige rum;

en frisk og munter march gennem noget af byen, med højttalere og viftende flag. Vi ender et sted med plads og et hav af ansigter løfter sig taknemmeligt mod talerne foran, så mange talere, så kort tid! Vi bruger af frokosttiden og vi må se at komme tilbage! Når talerne slutter, hvis nogen af os har hørt dem i den almindelige summen og ind imellem de velkendte fortærskede talekor, så er det: *Hej hå! Hej hå! På arbejde hjem vi gå!*

Den canadiske blogger Aalya Ahmad har en phd i sammenlignende litteratur

Det græske lig gøres klar til begravelse

Af Stephen Lendman

Grækenland voldtages, plyndres og ødelægges systematisk. Bankerne forlanger det. Hvad de ønsker, får de – uanset de menneskelige tab og økonomisk ruin. Stående hære blegner i sammenligning. Finansoligarker fører krig med andre metoder og tager ikke fanger

Sidste juli blev Christine Lagarde administrerende direktør for Den Internationale Valutafond. Hun erstattede Dominique Strauss-Kahn. Falske anklager for voldtægtsforsøg tvang ham væk. Reelt blev han ramt på grund af hans støtte til en mere ansvarlig IMF-politik. Bankerne ønskede hans hoved og fik det.

Lagarde's mandat er at gøre IMF's politik mere gemen og barsk. Straks bakkede hun op om de strenge nedskæringskrav, bankerne fremførte. De inkluderer gældsslaveri og at tvinge landene til at sætte pengeherrernes interesser før de nationale.

Sidste november afløste Mario Draghi, Jean-Claude Trichet som chef for Den europæiske Centralbank ECB. Som med Lagarde indebærer hans mandat også voldtægt og plyndring af nationer for at betale bankerne. Sidst i februar fortalte han Wall Street Journal at påtvungne nedskæringer er en fast politik. At håndhæve det, påstår han, vil vende de kriseramte økonomier til fremgang på lang sigt. Med andre ord: At sulte folk fylder maverne. At undlade behandling kurerer patienterne, og ødelæggelse af landsbyer redder dem.

Avisens interviewere bad ham aldrig om at forklare følgende.

Hvilken ret har banker til at prioritere deres ønsker over suveræne staters behov?

Hvordan kan rituelle ofre øge efterspørgslen?

Hvordan kan 17 forskellige økono-

mier sameksistere i den spændetrøje, som eurozonens regler udgør?

I stedet accepterede man uden spørgsmål hans påstande om nødvendige stramninger og den påkrævede afslutning på Europas "forældede" sociale kontrakter (=klassesamarbejdsaftaler, KP :

"Der er ingen studehandler mulige" mellem sociale, arbejdskraftrelaterede strukturreformer og finanspolitiske stramninger, hævdede han. Kun bankernes ønsker betyder noget. Draghi og Lagarde gennemtvinger dem. Korrupte politikere følger trop.

Michael Hudson (amerikansk økonomiprofessor, modstander af nyliberalismen, KP) sagde for nylig i en tale:

Velkommen til den postindustrielle økonomi, i finansernes tegn. Industrikapitalismen har gennemløbet en række stadier af finanskapitalisme fra boble-økonomi til den negative friværdi, tvangsauktionernes, gældsnedskrivningernes og nedskæringerne tid - og til hvad der ligner gældsslaveri, frem for alt for de såkaldte PIIGS: Portugal, Irland, Italien, Grækenland og Spanien.

Letland, Estland og Litauen blev også voldtaget og udplyndret. Gældsslaveri har tvunget et stort antal mennesker til at emigrere eller dø af sult. Samme skæbne venter måske for EU-lande. Tvungen gældsnedskrivning, tvangsauktioner, arbejdsløshed og fat-

tigdom driver dem alle hen mod en kommende tredje verdens status.

Måske det mægtige Tyskland vil bukke under. Med færre kunder til at give eksporten et boost og et vigende hjemmemarked kan dets økonomiske mirakel smelte ned og blive til et fata morgana.

Se på Japan. Dets 'efter boble-økonomi' blev til rullende kriser, svage genoplivninger, nedgang, deflation og stagnation i over to årtier.

Europa er allerede i recession. Nedskæringer og stigende oliepriser garanterer endnu større vanskeligheder. Men der hersker p.t. konsensus om, at EU-landene vil humpe sig igennem. Indsprøjtningerne af likvide midler prioriterer spekulation og markedsmanipulation på bekostning af de økonomiske behov.

For at der kan sikres løsninger, forklarer Hudson, kræves, at nationalbankerne "styrer regeringernes budgetunderskud på en sådan måde, at pengene bruges til (for økonomierne) at fremme økonomisk vækst og fuld beskæftigelse".

Det er ikke naturvidenskab, men sund fornuft, og gjort på en ansvarlig måde, virker det efter hensigten. Men de nyliberale politikmagere og de store mediebanditter undertrykker virksomme remedier for at sikre, at banker og andre erhvervsfavoritter og den rige elite bliver betalt - på bekostning af de øvrige 99 procent.

Vestlige in-skoler underviser i bras, og ikke i ansvarlig økonomi. Man prioriterer finansoligarkiets ønsker frem for en politik, der kan skabe en bæredygtig økonomisk vækst. Når dette ignorere er følgerne økonomisk tilbagegang, demokratisk og social erodering, arbejdsløshed, fattigdom og gældsslaveri.

En historisk analogi

Den nuværende politik sikrer, at de rige bliver rigere. Resten lider. Og i de vest-

lige samfund ingen mere end Grækenland. Det er besat af bankerne. Almindelige mennesker har intet at skulle have sagt. De trykkes til jorden af gentagne nedskæringsrunder, der ligner den ødelæggende tyske Versailles-traktat om krigsskadeserstatninger (*efter 1. verdenskrig, KP*).

Hitler-fascismen så dagens lys. 2. verdenskrig fulgte. Versailles-betingelserne var uhyrlige. I maj 1921 fik Tyskland et ultimatum: Accepter betingelserne inden 6 dage eller imødesee en militær besættelse af det industrielle Ruhr-område. Uden at have noget valg, måtte man acceptere.

Endvidere blev koloniale besiddelser og råstoffer beslaglagt. I sidste ende tabte begge sider. Uregerlig gæld oversvømmede den globale finans- og pengepolitik i 1929. Wall Street krakket fulgte. En uholdbar pyramide var bygget op på afstraffende krigsgældsbetalinger. Wall Street og andre store banker gennemtvang betalingerne. De oversteg USA's årlige udenrigshandel i 1920'erne. Genopbygningen og moderniseringen af et krigsødelagt Europa blev ofret for betaling til bankerne.

Tyskland blev hårdest ramt. Dets Reichsbank (*den tyske nationalbank, KP*) måtte trykke enorme beløb for at overleve. Katastrofal hyperinflation var resultatet. I januar 1923 faldt marken til 18.000 for en dollar. I juli var prisen 335.000 mark, i august 4.620.000 og november forbløffende 4.200.000.000.000.

Marken var værdiløs. Tysk opsparring var ødelagt og katastrofale begivenheder var uundgåelige.

Mistede aktiver forøgede den økonomiske elendighed. Tysklands kolonier blev til mandatområder under Folkeforbundet. Alsace Lorraine, Vestpreussen, Øvre Silesien og andre territorier blev overrakt til England, Frankrig, Belgien, Tjekkoslovakiet og Polen.

Forsvundet var landbrugsressourcerne, 75 % af Tysklands jernmalm, 68 % af zinkmalmen, 26 % af kul, såvel som tekstilindustrien og potaske-minerne i Elsass. I tilgift blev hele Tysklands handelsflåde taget, samt en del af dets transport- og fiskeflåde, plus lokomotiver, jernbanevogne og lastbiler – for at betale krigsgælden.

Umulige betingelser krævede 132

milliarder guldmark til 6 % årlig rente. Som resultat skød inflationen i vejret. Den tyske industrielle aktivitet styrtedykkede. Reichsbank og de andre tyske bankaktiver blev beslaglagt. Marken blev værdiløs. Den offentlige vrede voksede. Kommunisme og fascisme kappedes om magten.

I 1923 blev den såkaldte Dawes-plan (opkaldt efter den amerikanske bankmand Charles Dawes) gennemført. At betale bankerne var højeste prioritet. Udplyndringen blev sat igennem. Det fortsatte til 1929, hvor gældspyramiden kollapsede.

En bankkrise fulgte. Og også kapitalflugt. Tysklands økonomi brød sammen. Depressionen indtraf. De hårde tider styrkede radikale politiske elementer.

Resten er historie. 2. verdenskrig efterlod 40 millioner døde og Europa i ruiner. Med andre ord: Når de folkelige lidelser overskrider smertetærsklen og der ikke er nogen vej tilbage, står alle

muligheder åbne. Det utænkelige sker ofte.

Europa i krise

I dag kan millioner af vrede mennesker over hele Europa se frem til armod, ny trældom, fortvivelse, og ingen fremtid. Grækenland er dets epicenter. Gentagne redningspakker gennemtvinger bankernes udplyndring. Stramninger sikrer, at de betales på bekostning af solvent økonomi og befolkningens behov.

Selv det nyliberale New York Times skrev om 'Den græske tragedie': Det er 'rystende for europæiske forhold. Metoden vil ikke virke'. Grækenland kan umuligt tilbagebetale gælden, Jo mere, der tilføres, jo større bliver byrden., jo mindre evnen til at tjene penge og tilbagebetale:

"Ved at tvinge grækerne til at lide uden reel udsigt til befrielse, vil EU forene landet, der nu er plaget af strejker, mod yderligere reformer". Poli-

Græske EU-lån går til EU-våbensalg

Mens EU på den ene side kræver nedskæringer på de offentlige budgetter i Grækenland, så udnytter en række EU-lande på den anden side situationen til at sælge våben, konstaterer Søren Søndergaard

Officielle tal fra EU afslører nu, at en række EU-lande alene i 2010 solgte våben til det kriseramte Grækenland for mere end 7,5 milliarder danske kroner.

Den græske regering har tidligere afvist, at den blev presset til at købe våben for at sikre lån fra EU. Men ifølge Reuters har en assistent for den tidligere græske leder, George Papandreou, nu indrømmet, at selvom det ikke er blevet sagt direkte, så er det blevet klart antydnet, at EU-lande "vil være mere støttende, hvis vi gør, som de ønsker på det forsvarsmaterielle område".

Søren Søndergaard MEP for Folkebevægelsen siger:

- Mens EU på den ene side kræver nedskæringer på de offentlige budgetter i Grækenland, så udnytter en række EU-lande på den anden side situationen til at sælge våben. Det er fuldstændig umoralsk og viser at bekymringen for den græske befolkning ligger på et meget lille sted.

- Hvis der overhovedet er nogen mening i galskaben, så handler det åbenbart om at sørge for, at det græske militær er velbevæbnet til at slå et folkeligt oprør mod nedskæringspolitikken ned.

- Jeg opfordrer det danske formandskab til at sætte våbensalget til Grækenland på næste rådsmøde og vedtage en klar fordømmelse af den form for pression. Krisen i Grækenland skal ikke bruges til at presse landet til at købe våben, som den græske befolkning kommer til at betale med flere nedskæringer.

Folkebevægelsen mod EU

kerne imødeser 'politisk selvmord ved forårets valg', hvis de faktisk afholdes eller populistiske kandidater udelukkes.

En slutkommentar

Zombien Grækenland afventer sin begravelse. Den seneste 'redningspakke' kan blive den sidste. Grækenlands gældsbyrde er allerede det dobbelte af det rapporterede beløb.

En fremtidig misligholdelse er garanteret, ligeledes er udtræden af eurozonen. Det sker måske allerede senere i år. Markedet regner allerede med det. Måske andre lande vil følge efter.

Den progressive *Radio New Hour* vært Bob Chapman antyder, at Tyskland måske selv kan udtræde, med ordene:

"Tyskerne er trætte af at subsidiere

andre lande og ønsker at gå videre alene. Man ønskede oprindeligt "slet ikke medlemskab af eurozonen. Desuden skyder EU-landene sig selv i foden ved at boykotte iransk olie. Langvarige forstyrrelser kan blive konsekvensen, der vil forstærke den økonomiske katastrofe og den folkelige vrede.

Vreden flammer allerede kraftigt op i Grækenland, Spanien, Italien, England og andre steder i Europa. Chapman mener, at et militærkup kan komme på tale. EU-solidaritet og tillid er væk: "Bureaukrater og politikere har ladet bedrageriet gå alt, alt for langt".

Noget, der ikke kan fortsætte for altid, vil heller ikke gøre det. Ingen ved hvornår, men det er kun et spørgsmål om tid.

Oversat af Kommunistisk Politik efter Activist Post

Optrapning i Gaza: Generalprøve på Iran

Netanyahu tilspidser situationen i Gaza: Det er en generalprøve for krig mod Iran, og en 'trøstpræmie' for ikke at være i gang endnu, siger den israelske fredsgruppe Gush Shalom i en pressemeddelelse

I begyndelsen af ugen slog premierminister Benjamin Natanyahus forsøg på at få amerikansk tilladelse til et angreb på Iran, som risikerer at få oliepriserne til at stige kraftigt og vælte verdensøkonomien. Sidst i samme uge, sætter han grænsen til Gaza-striben i brand med en 'likviderings'-aktion, som vare sikker på at udløse et fyrværkeri af raketter mod lokalsamfund i det sydlige Israel og gå deres børn til at krybe sammen i beskyttelsesrum på den jødiske helligdag Purim.

Bombningerne og drabene i Gaza-striben ser ud til at være en generalprøve og test af våbensystemer til den kommende store krig – og en 'trøstpræmie' for ikke at have fået tilladelsen endnu.

Den 12-årige palæstinensiske dreng Ayob Assalya blev myrdet af et israelsk missil den 11. marts 2012. Under fire dages bombardementer blev mindst 21 palæstinensere dræbt og mange flere såret

I de seneste uger har der været mange tegn på en voksende afstand mellem Hamas og Iran, og på uvilje hos Hamas-lederne mod at deltage i en krig mellem Israel og Iran, hvis den bryder ud. En ansvarlig israelsk ledelse skulle søge at uddybe denne kløft, og derfor gøre alt, hvad der stod i dens magt for at holde grænsen til Gaza i ro. Men en ansvarlig ledelse er ikke just den rette betegnelse for Israels nuværende regering.

Gush Shalom

APK har i mange år understreget, at der må opbygges et revolutionært alternativ til de to blokke. Hvad består det i?

En betydelig del af vores agitation og propaganda har i længere tid – herunder hen ved et års tid med valgkamp op til folketingsvalget 15. september 2011 – fokuseret på at afsløre borgerskabets to parlamentariske 'alternativer' og deres 'kriseløsninger' og på at påvise behovet for et revolutionært alternativ og en revolutionær vej ud af krisen – herunder opbygningen af en front mod krise, krig og reaktion.

Dette har været kernen i partiets taktik i de seneste halvandet år da det stod klart at kampen om regeringsmagten stod i centrum for al dansk politik og at VKO's fald blot var et spørgsmål om tid. Det førte som bekendt under valgkampen til at vi trak en markant skillelinje til hele den parlamentariske venstrefløj ved ikke at anbefale 'rød' blok og opfordre til at stemme blankt.

Vi har grundigt – og i takt med de skiftende politiske og taktiske udviklinger – påvist, at VKO's nedskæringspolitik og S-SF's 'Vi skal arbejde os ud af krisen' i bund og grund er samme arbejderfjendske og reaktionære krisepolitik for at redde kapitalismen på de arbejdendes bekostning.

At det i sidste ende drejer sig om at gennemføre den samme nyliberale EU-dikterede politik.

Vi kan konstatere at 'rød' og blå bloks politik i forhold til EU – at integrere Danmark stadig dybere i eurozonen efter parolen 'EU er godt, mere EU er bedre' – har gjort Danmark til en ukritisk mønsterelev og agent for den stadig mere reaktionære og imperiali-

Det revolutionære alternativ: Hvad er det?

stisk aggressive union. Som EU-formandsland har Danmark spiller samme sorte rolle under Thorning i 2012 som under Fogh i 2004, selvom formandskabets politiske betydning er blevet kraftigt reduceret i den mellemliggende tid.

Thorning har nu uden nogen form for folkeligt mandat og i åben modstrid med den danske forfatning tilsluttet Danmark til finanspagten og 'for evigt' baset og bundet Danmark til EU's reaktionære politik.

Fogh placerede som bekendt Danmark i den imperialistiske aggressions forreste linje som villig lakajnation for den amerikanske imperialisme. Den samme politik og den samme rolle fortsætter under Thorning og Søvndal.

Opgaven med at bygge et revolutionært alternativ er bare blevet endnu mere akut aktuel med 'rød' bloks valgsejr og Thorning-regeringens massive nyliberale EU-felttog mod arbejderne og det store flertal under påskud af 'at bringe velfærdssamfundet sikkert gennem krisen'.

For rigtig mange med forhåbninger om en anden politik med Thorning-regeringen er det en dyb skuffelse at konstatere, at den simpelthen fører 'blå' politik, af og til med lidt socialliberal 'rød' glasur.

Da RSSF-regeringen har dybe rødder også på den aktivistiske venstrefløj – og tilmed ministre med rødder i protesterne mod nedskæringer og krige – er det særligt desillusionerende at se, hvordan de som 'realpolitikere', ikke mindst SF og Enhedslisten, fører en helt anden politik – og tilmed forsvarer deres 'reformer' – et nyt ord for reformisternes nedskæringer – med 'progressive' argumenter.

Økonomisk verdenskrise. Skærpet eurokrise, skærpet kapitaloffensiv

Krisen i og for eurozonen og det integrerede Danmark er dyb, reel og akut. Det er grundlæggende set den samme økonomiske verdenskrise, der blev udløst af spekulation og overophedet boligboom i 2007-08. I EU og Europa er den blevet særlig dyb p.g.a. euro'en,

der fra starten var en fejlkonstruktion. Det rammer med ødelæggende social kraft de svageste økonomier i eurozonen, som ikke har kunnet devaluere sig gennem en del af problemerne. Den har skabt et EU med Tyskland som centrum og motor – og med en stadig større periferi af udkantslande i syd- (Grækenland, Italien, Spanien, Portugal) og østeuropa (De baltiske lande, Ungarn, Rumænien m.fl.) og tilmed i Vesteuropa (Irland og Island), der drømte om det globale nyliberale opsving og eventyret i EU, men som både i og udenfor euro'en oplever stadig større dybere sociale kløfter, hurtigt voksende armod og omfattende emigration (som bliver til social dumping, lønpres og grænseoverskridende kriminalitet i centrumlandene m.fl.).

Forsøget på at redde fejlkonstruktionen euro og få den til at fungere videre fører uundgåeligt til nye fejltagelser. Selvom disse fejltagelser er profitable for finanskapitalen med alle bankpakkerne. Men euro-krisen overvindes ikke. Stadig flere lande bankes hen mod bankerot, mens befolkningerne tvinges ud i elendighed. For grækerne er bankerot den bedste udvej. Et sammenbrud for euro'en en løsning for mange. EU som helhed befinder sig i en langvarig og temmelig udsigtsløs depression. Det 'tyske eksempel' vil ikke virke, fordi forudsætningerne ikke eksisterer i de øvrige eurolande.

De rige – krisens ophavsmænd – har generelt tjent styrtende på krisen, fordi de brede masser kan tvinges ud i dybere fattigdom med statsgælden og den tunge rentebyrde.

Lønforskellene mellem arbejder og

direktørlønninger er eksploderet og er tilmed større end før krisen.

Den skærpede krise er også en af årsagerne til, at EU nu ikke længere optræder som den 'progressive' supermagt, som SF i sin tid lovpriste. Den optræder utilsløret som imperialistisk stormagt med de gamle kolonimagter Frankrig og UK i spidsen som gale krigsherrer i Libyen og også i forhold til Syrien – og ikke bare som USA's temmelig vrangvillige partner.

Danmark er i forreste række sammen med både USA- og EU-imperialismen – den tjenstvillige 'mønsterelev', der for at sidde med ved og få krummerne fra de stores bord beredvilligt ofrer soldaterblod, sit humanitære image og mellemfolkelig solidaritet.

Arbejderklassens vej: Lad de rige betale krisen!

APK har konsekvent fastholdt, at arbejderne og det store flertal, som ikke har det fjerneste ansvar for den kapitalistiske krise, heller ikke skal betale den – at de rige, kapitalen, må betale for krisen.

Vi har bl.a. påvist, at f.eks. stop for dansk krigsdeltagelse, beskatning af de multinationale selskaber (indbefattet Mærsk og olien) og af de skattebegunstigede og forkælede rige, kapitalisterne, samt en stærk reduktion af det kommunale og statslige bureaukrati, kan flytte snesevis af milliarder til gavn for 'velfærd til alle'.

Det er imidlertid en kendsgerning, at Dk er bundet til euroen og den nyliberale politik i en sådan grad, at sådanne simple indgreb bliver næsten 'umulige'. Blandt andet derfor står de kapitalistiske regeringer, uanset farve, over for at måtte gennemføre nedskæringer og reformer, der gør ondt på almindelige arbejdende mennesker. VKO var gået i stå med gennemførelsen af deres nedskæringsreformer på grund af stadig mere massiv folkelig modstand, ikke mindst i 2006-2007. Derfor har Thorning og Co. fået chancen for endnu en gang at bevise, at socialdemokraterne er bedre til at gennemføre borgerlig politik end de borgerlige partier – som historien viser det.

Kapitalen, ens stat og partier udvikler sammenhængende strategier for at redde kapitalismen gennem krisen, først og fremmest ved at lade arbejderne og det store flertal i det egne land og i andre lande betale. Lønnedgang, forringelser på de sociale budgetter, dårligere skole- og uddannelsesvæsen, ringere sundhed, oprustning, lov&orden og krige er en del af dette program. Kapitalismens overlevelse som system er altid hovedmålet.

Kapitalen håber på et liv efter krisen, og et nyt opsving. Derfor gælder det om at 'redde Danmark gennem krisen', eller for RSSF 'at styre velfærden sikkert gennem krisen', som også blå blok kaldte nedskæringerne.

Gammeldags reformister og venstre-socialdemokrater erklærer, at 'der er penge nok', og derfor behøver arbejderklassen ikke at blive flået til skindet, derfor skal 'alle være med til at bære deres del'. Tankegangen er, at efter krisen vil det kapitalistiske 'velfærdssamfund' fortsætte, og det kan blive endnu bedre. Derfor udarbejder de alle mulige 'vækststrategier' for at skabe arbejdspladser og jobs og for at redde kapitalismen – især håber de på grøn vækst.

De overser oftest, hvor dyb den kapitalistiske stats krise egentlig er; eller at reserveerne er sat over styr med Bankpakke 1-5 og andre tiltag for at redde røven på kapitalen.

Derfor bliver det mest ved snakken om grøn fremtid. I nutiden tages alle metoder i brug for at forstærke udplyndringen af de arbejdende: reallønsfald, øgede skatter og afgifter, ringere pensioner og overførselsindkomster, hævet pensionsalder og øget arbejdstid.

Arbejderklassens vej: Den socialistiske revolution!

Det viser sig, at der kun er to veje gennem krisen: Kapitalens og arbejderklassens. Reformvejen er blevet nedskæringsvejen, og 'reform' betyder i dag, som alle ved, nedskæringer. Var reformer tidligere sociale forbedringer og fremskridt, og i de gamle reformisters opfattelse skridt på vejen til socialismen, består 'reformerne' nu i at skruede gamle reformer, arbejdernes vundne resultater baglæns. Reformisterne er blevet nedskæringsfolk, velfærdsslag-

tere.

Den gamle reformisme er havnet i en blindgyde. Der er ikke plads til den i det brutale neoliberale EU, i dagens kapitalisme og imperialism. 'Socialliberalisme' – krummer til de fattigste, plastre på de åbne sår, er hvad EU-kapitalen vil tillade.

Den anden reelle vej – arbejderklassens vej – er den socialistiske revolution.

Forståelsen for de antagonistiske modsætninger og de to hovedklasser under kapitalismen og kampen mellem dem er systematisk afsvækket gennem årtier – på trods af at klassekampen, ikke mindst borgerskabets klassekamp mod arbejderne, er så synlig som nogen sinde, og er blevet det endnu mere under krisen, sammen med klasseforagten og klapjagten på syndebukke, fremmede, bistandsmodtagere osv. Doktrinerne om at 'vi er alle i samme båd' og 'Vi har alle fælles interesser' forkyndes over en bred front. Også de utopiske reformister skjuler systematisk de faktiske klasseforhold og realiteterne om det kapitalistiske samfund, indbefattet krisen, for at lancere deres grønne og andre varianter af en forbedret kapitalisme som udveje af krisen.

Det er på tide at genopdage klasserne og klassekampen!

Det er vigtigt at påvise at klassekampen faktisk udkæmpes hver dag, at klasserne har forskellige strategier, forskellige aktionsprogrammer, og at '*Lad de rige betale krisen*' er arbejderklassens program over for rød og blå bloks reelt identiske EU-program.

Kapitalismetilhængerne har en to-faseplan: 1. Igenennem krisen ved at 'alle' – dvs arbejderne – betaler og 2. Derefter bliver det hele bedre.

Men taktik og strategi hænger sammen. Vores program for at lade de rige betale krisen er et kampprogram for arbejderklassen og dens allierede imod kapitalen – ikke et program for at kapitalismen skal overvinde sin krise, eller for en forbedret kapitalisme.

Derfor må vi integrere *ideen om socialismen og revolutionens nødvendighed* og den må gennemsyre vores tænkning og arbejde på alle felter.

Grundlæggende er den nuværende periode en periode for forberedelse af revolutionen, opbygning af de kræfter,

der skal vælte kapitalismen og opbygge det socialistiske samfund.

Den parlamentariske venstrefløj tager ikke, eller kun meget nødt, ordet socialisme i deres mund.

Trotskyister og revisionister som KP (og deres forbillede det græske KKE) bruger det hele tiden – men det er som en tom formel, en rød klud, der svinges med, et lurvet propagandaafremstød for dem selv, evt. som valgkampsvaremærke – det har ingen sammenhæng med den konkrete klassekamp, med en revolutionær taktik og strategi.

Derfor må partiet også udvikle en alsidig agitation og propaganda ikke bare for hvad et socialistisk samfund er – og hvordan det kan se ud i Danmark – men også for vejene dertil og nødvendigheden af revolution.

Massekamp – ikke blokkamp

Hvor borgerlige og reformistisk politik fokuserer på valgene, folketingsrepræsentation og regeringsdannelse og – magt som vejen til politisk forandring, fokuserer de revolutionære kræfter ikke på den parlamentariske vej, men sætter hovedfokus på udløsningen og organiseringen af klasse- og massekampen.

Vores opgave er at så god og grundig mistillid til at kampen mod krisenedskæringer, reaktion og krig kan vindes gennem folketinget, for slet ikke at tale om at et nyt socialistisk samfund kan blive til på Christiansborg. Med andre ord ikke bare at bekæmpe blå blok, men at så dyb mistillid til rød blok og deres støttepartier, der lider under skadelige illusioner om både parlamentarisme og kapitalisme.

Vores opgave er at skabe forståelse for, at hverken blå eller 'rød' krisepolitik duer, at det er grundlæggende den samme, og at en anden politik, arbejderklassens politik, og at et revolutionært alternativ til de to parlamentariske blokke må opbygges, uden for parlamentet, selvom det også kan have parlamentariske tråde.

Det revolutionære alternativ

Det revolutionære alternativ består i

1. *Den fortsatte udvikling af arbejderklassens og det store flertals politiske platform* (program) for kampen mod

kapitalens kriseoffensiv, for at lade de rige betale krisen, mod EU og finanspagt, mod de imperialistiske krige.

2. *Opbygningen af kampfronten mod krise, krig og reaktion* på basis af arbejderklassen og dens allieredes kampprogram, og i særdeleshed omkring dens hovedkrav. Fronten er den reelle styrke for massekamp på klassekampens forskellige felter, enkeltvis eller samlet, formaliseret (hvad der må tilstræbes) eller ej.

Den vil bestå af progressive og revolutionære partier og organisationer, folkelige bevægelser, faglige organisationer, ungdomsorganisationer, enkelt-sagsbevægelser og komiteer osv.

Den manifesterer sig i givne konkrete situationer med større eller mindre styrke, oftest som svar på kapitalens angreb – fra sociale nedskæringer eller faglige kampe til udløsningen af nye krige.

3. *Udviklingen af faglige organisationer og folkelige bevægelser som klassekamporganisationer*

Situationen i den kgl danske fagbevægelse er katastrofal for arbejderne – 'verdens værste fagbevægelse' – der til forskel tilmed fra de andre reformistiske og socialdemokratiske fagforeninger i EFS (ETUC) ikke lader sig presse til at imødegå EU's finanspagt med dens nyliberale bindinger og implicite (og EU's eksplicitte) angreb på de faglige organisationer.

OK2012 viste dens totale forræderi: Den gik ind for reallønsfald – og vil nu ved trepartsforhandlingerne lægge op til længere arbejdstid.

At afsløre og bekæmpe de forræderiske ledere og deres rådne politik er *et must* for at der kan blive ændringer af nogen art: *Fyr LO-toppen!*

Den svage faglige venstrefløj er fuldstændig tam og lægger sig ikke ud med toppen.

Folkebevægelsen mod EU er en rigtig vigtig del af fronten og den folkelige modstandskamp, nu gennem næsten 40 år. Den har været med til at sikre vigtige folkeafstemninger, og vigtige Nej'er – og undergraves og forskelsbehandles derfor systematisk af de borgerlige partier og den borgerlige propaganda.

Vi støtter dens sunde grundlæggende

linje som den bredeste folkelige samling mod EU. Vi afslører alle de (parti)sektoriske splittelsesforsøg efter junibevægelsen – promoveringen af Dansk Folkeparti og Liberal Alliance som 'EU-modstandere'.

Antikrigsbevægelsen er efter tre store krige i dette århundrede – Afghanistan, Irak og Libyen – og med udsigten til krig mod Iran og/eller Syrien, og Israels fortsatte krig mod palæstinenserne – så svag som nogensinde. Det på trods af, at danskernes modstand mod de imperialistiske krige og besættelser er blevet stærkere. *Nej til krig*, der kunne mobilisere titusinder i antikrigsbevægelsens start, er blevet en skygge af sig selv, som ikke vil og ikke formår at skabe den nødvendige bredde og synliggørelse af krigsmodstanden. En ny stærk og bred antikrigsbevægelse må opbygges – og der er en opgave, som ikke kan gå for langsomt.

Der findes også mange andre organisationer og initiativer, som må støttes og styrkes – fra kvindernes og forældrenes kampe til kampene mod racisme og fremvoksende fascisme.

Det er APKs opgave at udvikle en konkret politik i forhold til alle disse bevægelser og organisationer.

Generelt kæmper vi for at folk organiserer sig, for at styrke proletariske organisationer og styrke det proletariske aspekt i folkelige og græsrodsbevægelser – og forjage borgerskabets egentlige agenter.

Vi slås for at de går til venstre og udvikler sig som kæmpende klasseorganisationer.

4. *Styrkelse af partiet og dets ledende rolle*

Det er svært at vinde fremgange i den daglige kamp uden et stærkt kommunistisk parti – og det er umuligt at sikre sejren for arbejderklassen og revolutionen og opbygge et socialistisk samfund uden et sådant parti, der er i stand til at spille den ledende rolle i arbejderklassens kamp, til at organisere og målrette den,

Det er APKs mål at blive dette parti, den danske arbejderklassens revolutionære kommunistiske parti. Socialismen opnås ikke gennem en beslutning af et flertal i folketetinget. Den opnås ved at opbygge en tilstrækkelig styrke udenfor folketetinget til at omstyrte den nuværende kapitalistiske stat og den herskende klasses magt.

Også derfor er APKs hovedfokus ikke på at sikre sig parlamentarisk repræsentation i folketeting og kommunalbestyrelser, der er ekspeditionskontorer for EU's traktatfæstede nyliberale politik.

Parlamentarisk repræsentation er et underordnet spørgsmål, et taktisk spørgsmål. Det er ikke ligegyldigt; det er vigtigt at kunne benytte folketetinget og en repræsentation som en talerstol for at rejse arbejderklassens og folkets krav og politik.

Det er således heller ikke APKs drøm at opnå parlamentarisk repræsentation som APK. Vi ønsker parlamentarisk repræsentation, i folketetinget og lokalt, men det kan ske gennem valgalliancer og under ingen omstændigheder ved at gøre partiet til et redskab for parlamentarisk politik – sådan som alle de øvrige partier, i som udenfor folketetinget, ønsker.

Partiets hovedopgave i denne periode er at vinde en ledende og organisatorisk forankret rolle i arbejderklassens organisationer og masseorganisationerne. Det er at spille en afgørende i opbygningen af fronten mod krise, krig og reaktion, så den kan sættes i bevægelse som en samlet og slagkraftig styrke imod kapitalens offensiver og for arbejderklassens og dens allieredes politik og krav.

Det er nødvendigt for at bryde det dødvande i massekampen, som RSSF-regeringen og den fejlanbragte støtte til den har afstedkommet.

Klaus Riis

*Bilag: Leder i KP 16, 2005***Socialdemokraterne og velfærden**

Hvordan kan Enhedslisten og andre regeringsstøtter 'undre sig' over socialdemokraternes politik for at nedlægge 'velfærdssamfundet'?

De har ikke villet se, for velfærdslagting har været på deres dagsorden siden Thorning blev partileder. Det blev behandlet i en leder i Kommunistisk Politik (16, 2005) – tre år før den økonomiske krise blev påskud for nye nedskæringer. Det er selvfølgelig muligt at forudse konsekvenserne af en bestemt politik – såfremt man ikke er ude på at sprede illusioner.

APK har hele tiden kraftigt opfordret Enhedslisten og andre venstrefløjsorganisationer til at arbejde med på at skabe det nødvendige alternativ til både blå og 'rød' blok i stedet for deres uberegtigede og blinde tiltro til en Thorning-regering, der vil efterlade arbejderklassen forsvarsløs, og som drivervælgerne' tilbage i den blå fold

Århus for Mangfoldighed er et initiativ der vil markere at den højre ekstreme gruppe English Defence League ikke er velkomne. Der indkaldes til demonstration lørdag den 31. marts i Århus.

Hvordan kan Enhedslisten og andre regeringsstøtter 'undre sig' over socialdemokraternes politik for at nedlægge 'velfærdssamfundet'? De har ikke villet se, for velfærdslagting har været på deres dagsorden siden Thorning blev partileder. Det blev behandlet i en leder i Kommunistisk Politik (16, 2005) – tre år før den økonomiske krise blev påskud for nye nedskæringer.

Det er selvfølgelig muligt at forudse konsekvenserne af en bestemt politik – såfremt man ikke er ude på at sprede illusioner.

APK har hele tiden kraftigt opfordret Enhedslisten og andre venstrefløjsorganisationer til at arbejde med på at skabe det nødvendige alternativ til både blå og 'rød' blok i stedet for deres uberegtigede og blinde tiltro til en Thorning-regering, der vil efterlade arbejderklassen forsvarsløs, og som driver 'vælgerne' tilbage i den blå fold.

Den socialdemokratiske partileder Helle Thorning-Schmidt har fremlagt sit længe bebudede udspil til en 'velfærdsreform' – læs: udspil til at undergrave velfærden og beskære de rettigheder, som arbejderne og den brede befolkning har tilkæmpet sig gennem årtiers kampe.

Fru Thorning-Schmidt vil have danskerne til at arbejde længere og mere, sætte pensionsalderen op og afvikle efterlønnsordningen ved at sætte adgangen til 62 år og begrænse den på andre leder. Det er der intet nyt i, selvom Helle Thorning markedsførtes som fornyelse. Det er gammel EU-politik og det er gammel borgerlig politik. Det er arbejdsgiver-politik, ikke arbejderpolitik.

Dermed har fru en også røbet, hvorfor så stærke kræfter i og uden for hendes parti arbejdede så ihærdigt for at få en hende valgt som partiformand: Hun skulle slagte hvad der var tilbage af en velfærdspolitik i partiet – og reducere et kommende folketingsvalg til et personspørgsmål: Hvorvidt vælgerne foretrækker hende eller Fogh som statsminister. For deres politik er helt identisk.

Kan hun ikke vinde et valg på sin borgerlige politik, er den i al fald sikret gennemførelse sammen med Fogh-

regeringen.

Det har fået socialdemokraternes gamle valg- og regeringspartner De Radikale til at frygte, at det vil tage meget lang tid, før de igen kan sætte sig på ministertaburetter. Marianne Jelved kom på selve dagen for offentliggørelsen af Thorning-Schmidts store velfærdsplan med et sviende angreb på partneren: Socialdemokraterne er på vej til at lægge sig så tæt op ad Venstre og Konservative, at vælgerne ikke kan se forskel. Det kan gøre det sværere at vælte VK-regeringen ved næste valg, erklærede Jelved:

- Jeg ser for mig, at vælgerne ikke vil kunne se forskel på den konkrete politik i de budskaber, der kommer fra Socialdemokraterne og fra V og K. Det vil sige, at valgmuligheden ikke bliver det politiske indhold, men om vælgerne bedre kan lide Helle Thorning-Schmidt end Anders Fogh Rasmussen. Det er en risikabel strategi. Jeg mener virkelig, man skal kunne se forskel. Ellers tror jeg heller ikke, vi havde fået 17 mandater ved valget, sagde Marianne Jelved og tilføjede:

- Man kan også sige, at hvis der virkelig er en total enighed mellem VK, DF og S om politikken i Danmark, så er det fair nok, at det kommer frem.

Sandheden er kommet frem. Det eneste kerneområde i socialdemokraternes politik, hvor der kunne anes en vis forskel mellem den og regeringen, er nu elimineret. Enigheden i dansk politik mellem regering og det største 'opposition'-parti har aldrig været større. Der er enighed om dansk krigsførelse uden for landets grænser, om opbygningen af EU som imperialistisk stormagt – med forfatning, krigskorps og euro – der er enighed om både stort og småt. Thorning Schmidts ønske om at lave forlig med regeringen skulle nok kunne gå i opfyldelse. For Fogh og Co. vil det være mindre vanskeligt end at forliges med Dansk Folkeparti. Det er som at blive enig med sig selv.

På forhånd havde Thorning-Schmidt sikret sig opbakning fra nogle af lederne af tunge fagforbund og fra socialdemokratiske sværvægttere som den tidli-

gere partiformand Lykketoft. Det gør imidlertid ikke sagen anderledes eller bedre. Forsikringerne om at det er traditionel socialdemokratisk politik, der nu er lagt frem og følges op, er mere afslørende for den traditionelle politik end overbevisende for arbejdervælgerne.

Vi skal ikke spå om udviklingen i det socialdemokratiske parti under Thorning-Schmidt. Der findes en betydelig opposition til hendes velfærdspolitik. I andre lande som i Tyskland og England er der sket partidannelser til venstre i protest mod de socialdemokratiske regerings utilslørede borgerlige program. I UK dannede George Galloway Respect-koalitionen i protest mod Blairs krigspolitik. I Tyskland stormer et nyt parti Die Linke (slet og ret: Venstre) frem i meningsmålingerne. Partiet står til at få 12 procent af stemmerne ved efterårets valg. Partiet blev stiftet i juli af udbrydere fra Socialdemokratiet, der modsætter sig Gerhard Schröders økonomiske politik og det tidligere østtyske kommunistparti PDS.

I Danmark plejer der at være styr på de socialdemokratiske medlemstroppe. Forsøg på oprør mod partiledelsen bliver afværget. Af loyalitet og magtglæde når partiet er ved regeringsmagten – af ønsket om at få magten, når det ikke er det.

Den parlamentariske venstrefløj – SF og Enhedslisten – har altid haft støtte til en socialdemokratisk ledet regering stående som punkt 1 i deres generelle strategi og i al parlamentarisk optræden. Den vil de sikkert holde fast ved, selvom de nu har socialdemokraternes gamle makkers ord for at politikken er identisk med Foghs.

Måske de vil ændre deres strategi til at støtte en Jelved-regering engang i fremtiden?

Til gengæld er det for andre indlysende, at der ikke findes nogen repræsentation af den stadig voksende protest og bevægelserne uden for parlamentet i det danske folketings.

Lagt på kpnet.dk 17. august 2005

CASA-analyse om biltransport

Det er blevet billigere at være bilist

Af NOAH Trafik

Ny rapport viser det er blevet billigere at være bilpendler de seneste 20 år

Rapporten viser at bilkøb, bilbrug og bilpendling er blevet markant billigere gennem hele denne periode. Samfundet mister derfor milliarder af afgiftskroner hvert eneste år. Antallet af biler og bilkørslen er af samme grund steget voldsomt, og det underminerer alle gode tanker om en bæredygtig trafikudvikling.

Bilisterne har over en årrække fået enorme lempelser i udgiften på at anskaffe og køre bil. Opfattes besparelsen i anskaffelsesudgiften som et tilskud til bilpendlerne, er det i praksis i dag gratis for bilpendlerne at pendle ind og ud af København. Analysen ser bl.a. på, hvad merudgiften ved en betalingsring betyder for pendleren i forhold til lempelserne i statens afgifter mm.

De seneste års højere benzinpriser er krusninger på overfladen i forhold til de gennemførte lempelser. Eksempel-

vis har en bilpendler, der bor i Helsingør i Nordsjælland eller i Herfølge syd for Køge, ca. 50 km kørsel hver vej, hvis de arbejder i København.

Benzinudgiften hertil er for en gennemsnitlig ny bil på 60-70 kr. dagligt. Når der indregnes værdien af befordringsfradraget, er det i de seneste år blevet næsten gratis at køre de 100 km til og fra arbejdet. I 2009 var nettoudgiften 8 kroner.

Opfattes endvidere værdien af lempelserne i registreringsafgifterne siden 1990 som et tilskud, så svarer det til, at bilpendleren opgjort på denne måde rent faktisk tjente 15 kroner dagligt i 2009.

Såfremt benzinafgiften, befordringsfradraget samt registreringsafgiften var forblevet uændret som i 1990, ville udgiften i 2009 ikke være 8 kroner, men 57 kroner på de 50 km dagligt mellem Herfølge og København.

Af Karl Vogt-Nielsen og Ivan Lund Pedersen

Læs hele rapporten Bilpendlere på statsstøtte på noah.dk

APK København inviterer til

Offentligt møde
Torsdag den 22. marts kl. 19-22
Oktober bogcafé
Vesterfælledvej 1B, th

Arbejderpartiet Kommunisterne afholder i løbet af foråret sin 5. kongressiden partistiftelsen i 2000. En række vigtige temaer vil blive taget op på offentlige møder.

På dette møde behandles

Socialismen og vejen dertil

Den imperialistiske verdensorden kan og vil aldrig kunne opfylde menneskeheden behov og håb og drømme for fremtiden, Tværtimod. Millioner af mennesker sulter, børnearbejde og umenneskelig slid i nærmest slaverilignende forhold er dagens voksende uorden. Krig, sult og nød er konsekvensen af den gældende politik og samfundsorden.

Socialismen er alternativet, men på hvilken måde.

Og - hvordan når vi dertil?

Forskellige indlæg på mødet vil belyse disse spørgsmål.

Der vil blive god tid til diskussion. Gratis adgang.

Ti år og en menneskerettighedsdom senere

Ti år har Senai siddet fast i Sandholm, inden hun denne uge fik tilkendt asyl.

Ti år fastholdt i lidelse, sygdom, og frygt. - Og ikke fordi ingen har kæmpet for Senai, s ret til livet.

Imens Rigspolitiet søgte veje og måder at smide Senai og andre somaliske flygtninge af i Somalia og altså uden at Rigspolitiet selv behøvede at tage der ind og udsætte sig for samme livsfare, som de flygtninge, de så gerne ville smide af, har bl.a. Støttekredsen kæmpet for Senai og hendes landskvinder og landsmænd.

Senai tilhører en af Somalias mest forfulgte klaner og er stort set en kvinde alene i verden. Hendes familie er væk. Nogle er forsvundet og dræbt i krigen, andre slægtninge har asyl i andre lande. Alligevel fik Senai ved sin ankomst 2003 afslag på asyl i Danmark.

Foruden forfølgelser i Somalia, lider Senai i perioder af gigtfeber, og tillige af livsstilssygdomme, så som diabetes. Men modsat en livsstil med overflod af mad og fedt, skyldes Senais livsstilssygdomme mangel på mad og fedt. Krig er ikke "kun" geværer og kugler og bomber og nedslagtninger og voldtægter. Krig er også mangel på mad og vand (for fødevarer kan ikke nå frem og jord kan ikke dyrkes). De forfulgte og krigs-

har kæmpet for Senai, efter hun nåede til Danmark i 2003 og henvist til at opholde sig i Sandholmløjren, møde til politikontrol 2 x ugentligt, mad og tøjrationering osv. osv. osv. Efter afslag på asyl, søgte Støttekredsen dels hendes asylsag genoptaget og sideløbende humanitær opholdstilladelse til Senai. Senai fik afslag også på humanitært ophold.

Dansk Flygtningehjælp tog over og søgte opholdstilladelser. Senai og hendes landskvinder og landsmænd fik fortsat afslag.

Somme tider hjælper knokleriet og tovtrækkeriet med de danske myndigheder om at tildele asyl til mennesker, der bør have asyl og nyde et andet lands beskyttelse. I kampen for Senai var alle anstrengelser forgæves. Hvad meningen end var og er med dansk flygtningepolitik, har funktionen været at udmarve flygtninge, der kom til Danmark i årene 1999 - 2008, og mennesker/organisatio-

ramte har omvendt også svært ved at nå frem til nødhjælpen.

Mange

ner, der har forsøgt at kæmpe flygtningenes sag.

Det blev to somaliere i England (og formodentligt deres engelske advokat) der blev Senais redning ud af zombitilværelsen - hendes manglende eksistensret. De to engelske somaliere lagde sag an mod England ved den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. England havde besluttet at sende dem ud til Somalia.

Den 28. juni 2011 fastslog den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at konventionens artikel 3 europæisk "forbud imod tortur" også betyder forbud imod tortur af somaliere. Det er altså heller ikke tilladt at medvirke til udførelse af tortur ved at sende mennesker ud til lande, hvor de med rimelig sikkerhed vil blive udsat for tortur og nedslagtning. (Man kan jo så undre sig over, at der skal en domstolsafgørelse til for at stoppe Danmark og andre europæiske lande i at gøre den slags).

Menneskerettighedsdommen afsagt den 28. juni 2011 i Strassbourg har virkning i alle europæiske lande, der har tilsluttet sig at overholde konventionerne om menneskers basale rettigheder. Dommen har dermed også betydning for de afviste somaliske asylansøgere i Danmark - også de somaliere, der har siddet fast i systemet som en flue i et edderkoppespind igennem mange år.

Myndighederne er nu ved at genbehandle alle somaliske asylansøgninger i en erkendelse af, at Danmark igennem ti år til fare for menneskers liv og imod egne og fælles Europæiske hensigtserklæringer har forsøgt at sende mennesker ud til et land, hvor der var rimelig sikkerhed for at de ville blive nedslagtet.

Senay har fået asyl, og det er glædeligt. Forhåbentligt får Tanya en anden somalisk kvinde, Støttekredsen har fulgt gennem ti år, asyl en af de nærmeste dage. En ung kvinde, der som Senay har lidt under sin etniske og nationale oprindelse og den danske afslagspolitik.

(Senai og Tanya er ikke de to nævnte kvinders rigtige navne, da de ønsker anonymitet).

Justitsministeriet
og dets ansatte vejleder enhver siddende regering

**i borgerskabets uigennemtrængelige lovjungle -
og juristerne her er udvalgt med omhu, -
tilpasning og ingen ændring af systemet
er den nødvendige adgangsbillet til en stilling. -
Regeringen fremsætter et udsagn, -
og dette tilpasses lovjungen, -
og dette gentages til uendelighed -
og vupti! dagen kommer, og
juristens gang i flinkeskolen belønnes, -
et andet job i administrationen venter,
- forfremmelsen er sket, - og her gælder
samme mønster, som juristerne er uddannet til
og aldrig søger ændret for ikke at skade egne
karrierer - den evige tilpasning**

N.B.

**Af Støttekredsen for
Flygtninge i Fare**

Intet nyt under forårssolen

Erantis der står i solen er allerede afblomstret, vintergækker og krokus breder sig og stedmoder, der startede blomstringen i gartnerens drivhuse, udplantes. Jorden er stadig våd og kold, men om lidt bliver den fyldt med sommerens vækster og det grå og visnede forsvinder.

Aviser og nyhedsudsendelser bringer intet nyt, rød blok bliver mere og mere blå og blå blok er næppe til at få øje på. X-faktor får bedre nyhedsdækning end de love, der hver dag bringer os et stykke nærmere minimalstaten og de riges paradys. Dårlige nyheder om ungdomsarbejdsløshed, faldende huspriser og øget fattigdom nævnes kun kort, mens gisninger om hvad mon egentlig Søvnald mener, eller om hvad der mon sker i Syrien og hvem der mon bliver republikanernes præsidentkandidat fylder sendeflader og avissider. Reelle facts om den økonomiske situation, om klodens klima og den slags overdøves af "m/k på gaden's" meninger om de mindste detaljer.

Hvorvidt Danmark igen skal afgive de sidste rester af ret til selvstændighed til den europæiske union eller om Danmark igen skal involveres i en meningsløs krig er slet ikke til diskussion.

Det er bare den kedelige virkelighed, det kan de fleste "almindelige" mennesker godt blive enige om. Heldigvis er

det holder vi en lille fest, nu mens vi kan. Og når det så kommer, sygdom, arbejdsløshed, ulykker, dødsfald og den slags, så er det bare uretfærdigt, hvis det går ud over mig.

Imens øges rovdriften på vores arbejdskraft. I alle livets faser gælder det at vi skal koste mindst muligt for samfundet. Mindre tid til familie, færre pædagoger og lærere, flere selvstudier, flere krav om at være perfekt sund og smuk og i balance, mere og mere effektivt arbejde i længere tid men mindre i løn, økonomien og dagligdagen presset til bristepunktet, masser af ledig arbejdskraft der vil arbejde under dårligere arbejdsforhold, kortere sygdomsperioder, længere arbejdsliv, senere på plejehjem, hurtigere i jorden. Hvornår bliver der tid til det nødvendige, at leve?

det nu muligt at leve i sin egen verden, med venner, familie, bolig og arbejde uden at interessere sig for andet, hvad der kommer, kommer, lad os ikke tage sorgerne på forskud. I ste-

Heldigvis er der da nogen, der lykkes med at få albuet sig til det rum, der giver plads til et liv. Men mulighederne for at leve et liv, der ikke lige passer til erhvervslivets behov, indskrænkes voldsomt i disse år. Politiske aktivister er enten i nærheden af pensionsalderen eller stadig i skolealderen. Mellem 25 og 65 er der for de fleste ikke tid til den slags.

Klassekampen er flyttet fra faglige kampe til kampen om det daglige brød, det er på tide at finde nye veje for sammenhold. Et samfund skal vel bygge på, hvad der er bedst for de fleste, og ikke hvad der gavner et lille mindretal. Sammen skal vi vel bygge samfundet og ikke på diktat fra ledelsen?

GBe

APK Århus inviterer til

Offentligt møde

Fredag den 16. marts kl. 14.30

Oktober Bogbutik
Ny munkegade 88, kld.

Arbejderpartiet Kommunisterne afholder i løbet af foråret sin 5. kongressiden partistiftelsen i 2000. En række vigtige temaer vil blive taget op på offentlige møder.

Tema

Kapitalisme og imperialisme i dag: Hvilken fremtid?

Imperialismens udvikling og perspektiverne i folkenes kamp mod krise og krig i Europa, Nordafrika og globalt.

Et vigtigt spørgsmål er, om man kan alliere sig med imperialistiske kræfter i kampen for frihed.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Bemærk Ny adresse

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

*Under ombygning -
åbner til foråret*

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Spanien: Masseprotester og generalstrejke

*Masseprotester mod
arbejdsmarkedsreformer
over hele Spanien
Generalstrejke forberedes
til 29. marts – mens EU
kræver nye nedskæringer*

Hundredtusinder, om ikke flere millioner, spaniere var på gaden i 60 byer over hele landet søndag den 11. marts. Den ny højre regering er i færd med at gennemføre nye offentlige nedskæringer og såkaldte arbejdsmarkedsreformer, der skal gøre det lettere for arbejdsgiverne at fyre arbejdere og få de tilbageblevne til at arbejde hurtigere for at producere det samme.

Protesterne var indkaldt af de store fagforeninger, der traditionelt støtter socialistpartiet, der ved parlamentsvalget i november sidste år fik sit dårligste resultat efter Franco-regimets fald med lidt over 28 pct. af stemmerne. Det betød at Folkepartiet og dets leder Mariano Rajoy med 44,6 pct. fik et komfortabelt flertal i parlamentet og kunne overtage regering og premierministerpost – og straks gå i gang med at fortsætte den EU-dikterede nyliberale nedskæringspolitik, som kostede den socialistiske regering og dets leder Zapatero magten.

Zapatero blev før valget som partileder afløst af Alfredo Pérez Rubalcaba – og fagforeningerne, der i stort omfang mistede arbejdernes tillid, fordi de ikke mobiliserede til kamp mod Zapateroregeringens nedskæringer, har fået travlt med at genvinde den.

Derfor lader de det ikke blive ved massedemonstrationerne den 11. marts, men har indkaldt til en landsdækkende generalstrejke torsdag den 29. marts. Den forventes at blive den største i Spaniens nyere historie, og er et udtryk for at vreden og protesten er nået op på græsk niveau.

Europas højeste arbejdsløshed: EU kræver flere nedskæringer

Med 23 pct. arbejdsløse, der forventes at stige til 24 pct. i løbet af 2012, og en arbejdsløshedsprocent på ufattelige

51,4 pct. for aldersgruppen 16-24 år har Spanien den uhyggelige ære at have europæisk rekord i arbejdsløshed. Før krisen brød ud var 18 pct. i denne aldersgruppe arbejdsløse.

En stor del af denne ungdomsgeneration er meget veluddannede, men uden udsigt til arbejde i overskuelig fremtid. De har ikke råd til at forlade forældrenes hjem – men mange af dem emigrerer til Tyskland og andre europæiske lande eller Latinamerika for at få job eller fortsætte studierne.

Det har også betydet en omfattende radikalisering af hele denne generation, som sidste forår var de første til at udvikle det, som senere blev til den globale Occupy-bevægelse.

Nu er arbejderne for alvor ved at komme på banen. Spanien står over for store klassekampe.

De vil ikke blive mindre af, at eurolandene nu forsøger at behandle Spanien som et Grækenland nr. 2.

Finansministrene fra eurozonen har fra deres seneste møde givet Spanien ordre til at reducere dets offentlige underskud for 2012 til 5,3 procent af bruttonationalproduktet. Det er

0,5 pct. mindre end det regeringen i Madrid havde lagt op til – og følger den anvisningen vil det betyde nye brutale nedskæringer.

Og endnu stærkere protester.

Verden ifølge Latuff

International kvindedag: Løslad Hana al-Shalabi, palæstinensisk fange i sultestrejke siden 16. februar